CONSTANTIN M. BORCIA
O LUME FASCINANTĂ
(SCHIȚE UMORISTICE)
Editura
PRINTECH

Editura Printech
Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Ştiințifice din Învățământul Superior – Cod CNCSIS 54

TIPAR:
S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH
Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREŞTI
Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51
E-mail: andortipo@yahoo.com

SIMTEX-OC ISO 9001 REGISTERED C.615.0.0.11 C.1303.1.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORCIA, CONSTANTIN
O lume fascinantă : (schițe umoristice) / Constantin M. Borcia. - Bucureşti : Printech, 2011
ISBN 978-606-521-778-2

821.135.1-7

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia
Coperta şi ilustrațiile interioare: Constantin Borcia
Traducerea în limba engleză: http://translate.google.ro/?hl=ro&tab=wT#

Contact:E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com, Bucureşti, România

© Copyright 2011

Orice asemănare dintre personajele sau instituțiile care apar în aceste schițe şi cele din realitate, este întâmplătoare !
Aceste schițe pot fi considerate şi ca fiind pamflete şi trebuie tratate ca atare .
Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conținutul lucrării.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este ceva incredibil, imposibil şi inimaginabil...
Celor care se vor simți lezați într-un fel anume, le urez să fie sănătoşi, norocoşi şi veseli...

CONSTANTIN M. BORCIA

O LUME FASCINANTĂ

(SCHIŢE UMORISTICE)

A FASCINATING WORLD

(HUMORISTIC SKETCHES)

"Pregătirea unei lumi pentru oameni e o treabă de lungă durată, ea nu poate fi făcută într-o singură zi."

MARK TWAIN - "A fost oare lumea făcută anume pentru om ?"

(pag.429)

O LUME FASCINANTĂ
(SCHIŢE UMORISTICE)

A FASCINATING WORLD
(Humoristic sketches)

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia

Coperta şi ilustraţiile interioare: Constantin Borcia

Traducerea în limba engleză: http://translate.google.ro/?hl=ro&tab=wT#

Contact:E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com, Bucureşti, România

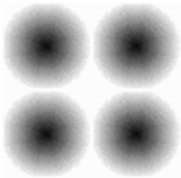

Orice asemănare dintre personajele sau instituţiile care apar în aceste schiţe şi cele din realitate, este întâmplătoare !
Aceste schiţe pot fi considerate şi ca fiind pamflete şi trebuie tratate ca atare .
Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul lucrării.
Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este ceva incredibil, imposibil şi inimaginabil...
Celor care se vor simţi lezaţi într-un fel anume, le urez să fie sănătoşi, norocoşi şi veseli...

Cartea este dedicată tuturor...

Bucureşti

ROMÂNIA
2008 - 2011

O LUME FASCINANTĂ

(SCHIŢE UMORISTICE)

A fascinating world

(Humoristic sketches)

CUPRINS

Introducere / 4

1. INTERVIUL / 5

2. AMINTIRI, AMINTIRI... / 8

3. NECAZUL UNUI OM CELEBRU (CABLUL) / 14

4. CROCODILUL FĂT FRUMOS – UN BASM / 18

5. OMUL CARE SE CREDEA EXTRATERESTRU / 22

6. SALTUL CALITATIV ÎN EPOCA TRANZIŢIEI / 25

7. CAMPANIE ELECTORALĂ / 27

8. FORUM / 40

9. ŞEDINŢĂ DE GUVERN / 42

10. FESTIVITATEA DE PREMIERE / 45

Texte în engleză / TEXTS IN ENGLISH / 58

O LUME FASCINANTĂ

(SCHIŢE UMORISTICE)

Introducere

Ei bine, mărturisesc că intenţionam de mult timp să consemnez nişte cazuri sau nişte situaţii, destul de hazlii, cred eu. Unele dintre aceste cazuri au fost reale, iar altele le-am inventat eu, pentru a mă distra atunci când eram, fie bolnav, fie plictisit… Trebuie să mai precizez că nu m-a interesat să devin un umorist de meserie, să insult sau să mă dau în spectacol cu aceste schiţe… Pur şi simplu mi-am exprimat bucuria de a scrie şi de a transmite şi altor oameni binevoitori această bucurie… Îi rog pe cei îmbufnaţi, pe cei fără simţul umorului, pe cei mărginiţi, pe cei foarte pretenţioşi, pe criticii patetici, pe cei înfumuraţi şi pe alţii de acest gen, să nu mă onoreze cu atenţia lor… Este inutil şi pentru ei şi pentru mine… Poate că au altceva mai bun de făcut, spre exemplu să numere până la un miliard sau să fluiere a pagubă… Oricum, eu nu am nimic de pierdut, dimpotrivă, am totul de câştigat…
Îmi amintesc că o foarte distinsă şi scorţoasă specialistă în tratamentul bolilor parazitare la raţe şi gâşte cu ajutorul laserelor (nu înţeleg cum anume se tratează bolile parazitare cu laserul, dar nu are importanţă, se pare că este totuşi posibil), aşadar o distinsă grăsană, deosebit de îngâmfată, citind o schiţă scrisă de mine, mi-a spus că nu apreciază câtuşi de puţin expresiile hazlii şi limbajul destul de liber şi că este de părere că orice scriitor ar trebui să educe pe cititori şi nu să îi distreze cu tot felul de poveşti tâmpite şi neruşinate… Mi-a mai spus că dacă s-ar găsi într-o librărie şi ar întâlni acolo o carte scrisă de mine, ei bine, i-ar face o mare plăcere să nu îmi cumpere cartea… Mi-a mai spus că marele filozof Ţurţurică Muştiuc Pisicuţă, a spus odată că singurul râs cu adevărat sănătos este acela datorat gâdilatului... Iar marele filozof ştie întotdeauna ce spune !
I-am răspuns că ar fi un adevărat noroc pentru cartea scrisă de mine să nu fie cumpărată şi citită de dumneaei… I-am mai spus că ar fi infinit mai bine să nu se mai uite în veci în oglindă, pentru că oglinda s-ar ruşina văzând o faţă atât de posacă şi s-ar sparge… Şi în fine i-am mai spus că tot marele filozof Ţurţurică Muştiuc, a spus că cei ce nu-şi cunosc lungul nasului ar trebui să şi-l măsoare...
Ei bine, cam atât am avut de spus… Deocamdată…
Şi acum vă doresc numai bine şi sper să zâmbiţi din când în când… Dacă nu, ei bine, asta este - ca să îl citez pe un fost mare ministru al finanţelor…
Cu bine,
Dr. chim. Constantin Borcia

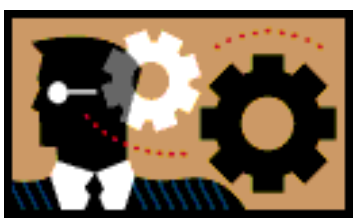

INTERVIUL

Ministerul Gunoaielor angaja gunoieri şi voiam să mă înscriu pe lista posibililor fericiţi care urmau să fie angajaţi. Pentru aceasta însă trebuia să mă prezint la un interviu... Angajatorii dispun de o metodă foarte modernă de a selecta personalul de care are nevoie, iar această metodă se numeşte interviu... Bun, zis şi făcut.
M-am prezentat la interviu pe la orele unsprezece. Înainte de a intra într-un birou luxos, a trebuit să aştept câteva ore... După aceea uşa s-a deschis şi o individă fardată, ochioasă, focoasă şi ţâfnoasă a strigat:
— Să intre la tortură, domnu' Costicuţă Teleguţă...
— Prezent ! am strigat emoţionat...
— Haide mişcă, mişcă odată, târâtură !
Am intrat în cameră şi m-am aşezat pe un scaun, în faţa unui birou masiv... La acel birou stătea pe un fotoliu imens, angajatorul, chiar unul dintre directorii din Ministerul Gunoaielor, Tomberonescu Bobocuţă, iar la alt birou stătea un alt individ, un alt director şi anume, celebrul Niţă Ploşniţă, directorul Institutului Lăzilor de Gunoi, cunoscut de o lume întreagă...
— Spune cum te cheamă, neică, strigă domnul Tomberonescu...
— Costicuţă Teleguţă, mult stimate domnule director...
— Ce nume tâmpit ! Ascultă nenică, trebuie să spun de la bun început că te-ai prezentat la un interviu foarte dificil şi foarte obositor care va fi efectuat după toate regulile şi standardele europene în materie de interviuri, să-ţi fie foarte clar, neică... La acest interviu participă şi domnul director Ploşniţă, pentru că este maestru în materie de interviuri...
— Să ne spui nouă, imbecilule, de ce vrei să te angajezi, urlă Niţă Ploşniţă.
— Pentru că trebuie să plătesc taxe şi impozite şi nu pot să plătesc taxe şi impozite decât dacă sunt angajat !...
— Ce-i aia o ladă de gunoi, cretinule ? strigă Tomberonescu.
— Este o cutie în care se pune gunoiul, am şoptit eu, emoţionat.
— Cum o să fie o cutie, când de fapt este o... ladă ! Deci o ladă de gunoi este pur şi simplu o ladă în care se pune diverse reziduuri, reziduuri care se mai numesc şi gunoaie, ai pricept mă, dobitocule ?
— Da, am şoptit eu pierdut...
— Ordinarule, nici măcar nu şti ce-i aia o ladă de gunoi şi vrei să te angajezi la noi, la gunoaie !? Auziţi, domnule director Ploşniţă !...
— Un derbedeu oarecare vrea să se angajeze la gunoaie, fără să ştie ce-i aia o ladă de gunoi, asta este culmea tupeului ! Stai că te întreb eu ceva chiar foarte dificil... Să ne spui dumneata nouă ce-i ăla gunoi ? Dacă nici asta nu şti, poţi să te cari !
— Resturi murdare sau inutile care se aruncă, aşa scrie în dicţionar, am murmurat eu...
— Da vorbeşte mai tare, că noi suntem cam surzi... Ce-ai spus, resturi murdare ? Ce vorbeşti neică ? Eu am haina asta murdară spre exmplu şi asta înseamnă că haina asta este un gunoi ?... Îţi baţi joc de noi, neică ?...

— Dar aşa scrie în dicţionar...
— Ce ne interesează pe noi... dicţionarul dumitale ? Va să zică nu şti nici măcar ce este gunoiul şi vrei să te angajezi la gunoaie !?... Bun, trecem la următoarea întrebare, strigă Tomberonescu... Unde ai mai fost angajat ?
— Am mai fost angajat la o firmă care se ocupa cu repararea sifoanelor, am mai fost angajat la o firmă care se ocupa cu reciclarea nasturilor, apoi am fost angajat la o altă firmă care se ocupa cu dresarea popândăilor, apoi la întreprindrea de produse folosibile şi refolosibile... Vreau să vă spun că sunt hingher cu diplomă...
— Asta ne interesează mai puţin, stimate domnule Costicuţă... Să ne spui dumneata nouă, dacă poţi să mănânci gunoaie ?
— Bineînţeles că da ! Mănânc gunoaie de multă vreme !
— Asta este foarte bine, strigă Tomberonescu. Şi acum îţi voi pune mai multe întrebări la care va trebui să răspunzi cât se poate de succint. Îţi place să urli ?
— Uneori da, îmi place să urlu la Lună...
— Trebuie să-ţi spun că dacă nu şti să înjuri, nu te angajez, mocofanule, urlă Tomberonescu... Şti să înjuri ?
— Numai când sunt foarte relaxat...
— Află Costicuţă că la mine se lucrează 24 de ore din 24, urlă Tomberonescu, se lucrează 7 zile pe săptămână, se lucrează 365 de zile pe an ! Vei avea o singură zi liberă odată la patru ani. Îţi convine ?
— Sunt mai mult decât mulţumit !
— Ce propuneri ai pentru dezvoltarea industriei lăzilor de gunoi ? zbieră Niţă Ploşniţă. Ce tipuri de coşuri de gunoi ai inventat ?
— Propun nişte lăzi de gunoi făcute din sticlă incasabilă, mai propun nişte coşuri de gunoi refolosibile şi care să fie transportate de nişte roboţi...
— Interesante propuneri, strigă Niţă Ploţniţă... Poţi să nu mănânci trei zile ?
— Pot să nu mănânc opt zile !
— Păi nu prea este în regulă, urlă Tomberonescu... Pentru că nemâncând, nu produci gunoaie şi deci nu ne eşti de nici un folos... Nouă ne trebuie cât mai multe gunoaie ! Altă întrebare... Suporţi să fi biciuit de către şef ? Dacă da, de ce da ? Daca nu, de ce nu ?
— Da, suport să fiu biciuit de către şef, dar cu condiţia să mi se mărească salariul... Nu suport să fiu biciuit de către şef, în condiţiile în care nu mi se dă un spor la salariu !
— Altă întrebare, strigă Niţă Ploşniţă... Suporţi să fi muşcat de câinele şefului sau să fi zgâriat de pisica şefei ?
— Suport să fiu muşcat de câine sau să fiu zgâriat de pisică dar numai cu condiţia să mi se acorde despăgubiri substanţiale pentru suferinţele pricinuite de câine sau de pisică...
— Nu prea este în regulă nene Costicuţă, strigă Niţă Ploşniţă... Eşti aproape descalificat... Îţi mai pun o întrebare... La această întrebare voi răspunde eu, în locul tău...
— Ascult cu foarte mare atenţie, am spus timid...

— Iată întrebarea... Poţi să lucrezi şi fără să fi plătit ? În locul tău, răspund eu... Da, pot să lucrez şi fără să fiu plătit... Eu aşa am ajuns la situaţia actuală... Ani de zile am lucrat fără să fiu plătit şi uite la ce situaţie înfloritoare am ajuns !... Sunt ditamai directoru' ...
— Să îmi spui dumneata mie, urlă Tomberonescu, dacă poţi să renunţi la mâncat, la băut apă şi la respirat ? Să-mi răspunzi foarte succint...
— Aş putea să renunţ, dar numai cu condiţia să mă transform în mumie...
— Iată un răspuns foarte corect, urlă Tomberonescu ! O altă întrebare... Suporţi să fi călcat pe bătături ?
— Numai de către domnul director !
— Excelent răspuns, zbieră Niţă Ploşniţă... Altă întrebare... Cât crezi că ar trebui să fie salariul maxim care te-ar satisface ?
— Cam zece lei pe oră, dacă nu sunt prea pretenţios...
— Ba eşti foarte pretenţios, neică, mârâi Tomberonescu... Altă întrebare... De ce crezi că broaştele şi crocodilii nu se înţeleg ?...
— Pentru că neştiind limba engleză, rezultă logic că nu se pot înţelege !
— Frumos răspuns, aşa este, în ziua de azi nu te mai poţi înţelege cu nimeni dacă nu şti limba engleză, asta este clar pentru toată lumea, urlă Tomberonescu... Dar acum vreau să-ţi pun o întrebare importantă... Crezi că scuipatul ajută la păstrarea sănătăţii ?
— Indiscutabil, scuipatul ajută la păstrarea sănătăţii !...
— Îţi voi pune o întrebare foarte grea, zbieră Niţă Ploşniţă... Din ce cauză crezi că mormăie urşii ? Din cauză că sunt supăraţi sau din cauză că sunt bucuroşi ?
— Şi una şi alta... Prin mormăit, urşii îşi exprimă sentimentul de bucurie sau de mânie în acelaşi timp...
— Foarte bun răspuns, urlă Niţă Ploşniţă... Dar îţi mai pun o întrare... Dumneata ai obiceiul să mormăi şi să comentezi ordinele şefului ?
— Niciodată !
— În sfârşit, patru întrebări, zbieră Tomberonescu... Te enervează miorlăitul pisicilor trase de coadă ? Te enervează guiţatul porcilor înfometaţi ? Te enervează lătratul câinilor speriaţi ? Te enerează mugetul vacilor însetate şi nemulse ?
— Nu mă enervează, chiar dimpotrivă, îmi fac o imensă plăcere !...
— Bine, peste o lună de zile, vei primi o înştiinţare referitoare la rezultatul interviului ! Şi acum, cară-te că ne cam enervezi, ai o figură care parcă cere palme !

Am plecat foarte nervos şi după ce i-am înjurat pe cei doi directori, m-am dus direct într-un restaurant şi am băut zece pahare cu ceai, multă apă minerală şi multă limonadă...

Ce să mai spun ? După patru luni de aşteptare, am fost angajat la Ministerul Gunoaielor... Ah, ce fericire ! Sunt salariat şi, în sfârşit, pot şi eu să plătesc taxe şi impozite !... Ca toată lumea !...

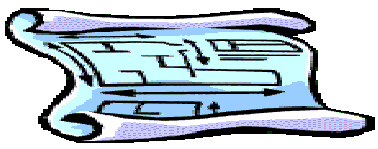

AMINTIRI, AMINTIRI...

Noaptea târziu, într-o cafenea, stăteau la o masă, o femeie şi un bărbat. Beau cafele şi fumau. De la un radiocasetofon amplasat pe un raft, se auzeau melodii vechi şi străvechi, de pe vremea lui Papură Vodă… Femeia, avea vreo... şaptezeci de ani, era îmbrăcată într-o rochie de gală, bleumarin, foarte decoltată, iar bărbatul, avea cam optzeci de ani, era şi el îmbrăcat la patru ace, cu un costum impecabil, alb, avea papion şi monoclu… Aceste bătrâne păsări de noapte încercau să reînvie un amor care, cel puţin la prima vedere, se stinsese demult… Stăteam şi eu, o altă pasăre de noapte, la o altă masă, stăteam şi observam cu admiraţie aceste frumoase exemplare ale speciei umane… Să mai precizez că aflasem între timp că pe femeie o chema Omidoaia Pupăzica, iar pe bărbat îl chema Pantelimon Bouleţ… Ei bine iată ce discuţie interesantă au avut cei doi…

Pantelimon Bouleţ, în timp ce fuma bine dispus, îi spuse individei…

— Stimată domnişoară Omidoaia Pupăzica, era pe vremea când nu eram decât un copil neprihănit… Pe vremea aia toţi vagabonzii mă porecleau… Văcuţă... Cum mă vedeau, îmi ziceau, cam aşa… " Văcuţă, du-te la păscut !... " Drept să-ţi spun, nu mai puteam de oftică… Într-o zi, bunică-meu, Sarsailă, îmi zice…

" Mă Pan-te-li-moa-ne, mă, mâncate-ar taica să te mănânce de prost, de ce eşti întârziat mintal, mă, sufleţelu' taichii ? De ce mă… nu-i baţi, pe ăia care te-au poreclit Văcuţă ? Că îmi vine să te trag de mustaţa aia bleagă şi îmbârligată, că degeaba o ai ! Păi bine mă tontule, ce tu eşti o vacă din aia care se găseşte la crescătoriile de vaci ? Pe tine te cheamă Bouleţ ! Of, fir-aş al dracu', că dacă mi-ar zice mie cineva… Văcuţă, l-aş cotonogi şi l-aş bate de zece ori pe zi ! Ruşine să-ţi fie ! "

Ce era să mai zic ? Avea dreptate tataie ! Am bolborosit şi eu ceva de genul…

" Ce să fac tataie, dacă sunt tâlhari şi prost crescuţi ? "

Atunci tataie, s-a supărat şi mai rău şi a zbierat la mine…

" Ce tâlhari, mă Pantelimoane, ce prost crescuţi ? Eşti tu tembel şi prost, bolovan idiot ce eşti ! Ascultă aici, dacă mai aud pe cineva că îţi zice Văcuţă şi nu-l baţi aşa, cum scrie la carte, să şti că am să te bat de-o să îţi aduci aminte de mine toată viaţa, aşa boşorog cum mă vezi, am să te bat, ca multă plăcere şi cu multă bucurie, m-ai auzit, s-au vrei să repet ? "

Ce să mai spun, Pupăzico, aşa m-a întărâtat tataie, încât, mă înfuriam groaznic atunci când auzeam… "Bă Văcuţă, du-te să te mulgă cretinu' de tataie !…"

— Este normal, domnu' Pantelomon, miorlăi Omidoaia Pupăzica.

— Atunci îi pocneam pe respectivii că îi băgam în spital ! Pe scurt m-am obişnuit să-i bat pe toţi care-mi ziceau Văcuţă ! Ajunsesem o sperietoare şi toată lumea nu mă mai striga decât… domnu' Bouleţ sau domnu' Pantelimon ! Ajunsese un reflex la mine ca atunci când auzeam Văcuţă să şi lovesc ! Într-o zi, tataie, nu are de lucru şi-mi zice…

" Ce mai faci, Văcuţă ?"

— Chiar aşa ţi-a zis ? Şi ce s-a întâmplat, Pantelimoane ?
— S-a întâmplat că l-am pocnit pe tataie şi l-am răsturnat de pe scăunel şi după ce l-am mai lovit cu un bocanc, l-am lăsat lat, a leşinat, săracu' tataie ! L-am stropit cu apă, i-am făcut frecţii şi după un timp îşi revine în simţiri, în sfârşit, l-am reanimat… Dar tataie, ca să se asigure că am învăţat lecţia bine, nu are de lucru şi-mi zice…

" Bravo ţie Văcuţă, aşa te vreau, vino să te mulg ! "

Şi închipuieşte-ţi Pupăzo că am început din nou să-i dau pumni şi şuturi lui tataie, pe unde nimeream ! Într-un târziu, tataie îmi face semn să mă opresc şi îmi zice…

" Gata, m-am convins, nu o să-ţi mai zic în viaţa mea... Văcuţă, vino să te mulg !…"

După asta tataie s-a călugărit ! Aşa că dragă Pupăzică, să nu îmi zici vreodată Văcuţă, nici măcar în glumă, că nu mai răspund de urmări !...

Omidoaia Pupăzica, după ce bău din ceaşca în care se afla binefăcătorul lichid cafeniu cu gust amărui, lichid care se numeşte cafea, după ce trase aer în piept, spuse foarte bine dispusă...

— Am înţeles, domnu' Bouleţ… Acum sunt îndrăgostită de Codiţa, scumpa mea veveriţă... Cu mult timp în urmă eram îndrăgostită de… Măslină… Vai, vai, pe unde o mai fi cretinu' ăla de Măslinuţă acum ? Măslină era un bursuc, un bursuc gras că abia mai mergea… Îl scosesem într-o zi pe Măslină la plimbărică… După un timp, tot plimbându-ne noi doi, ca doi amorezi, vorba poetului, adică eu şi Măslină, mă întâlnesc cu o străveche cunoştinţă, o colegă de grădiniţă… Au urmat pupături, chestii de genu' ăsta… După câteva ore, mă despart de cunoştinţă, de fosta colegă de grădiniţă, şi când trag de zgarda cu care era legat Măslină, mi s-a părut că nu opune rezistenţă. Suspans !… Când mă uit, ce crezi, Pantelimoane ?
— Ce s-a întâmplat, Pupăzico ? întrebă domnul Pantelimon Bouleţ foarte interesat…
— Măslină dispăruse ! răspunse domnişoara Pupăzica… Şi atunci, am ţipat şi apoi am leşinat ! După ce mi-am revenit din leşin, m-am recules şi m-am hotărât să anunţ la ziare şi la radio, că a dispărut Măslină, o mândreţe de bursuc !… Au fost clipe grele, teribile !...

După ce îşi şterse cîteva lacrimi cu un colţ de batistă, Pantelmon Bouleţ, spuse, plin de compasiune:
— Într-adevăr, cred că ai suferit îngrozitor !
Domnişoara Omidoaia, mulţumi printr-o înclinare a capului, apoi continuă...
— În scurtele şi puţinele momente de somn, visam acelaşi vis… O mulţime imensă de oameni, ţinând în mână tot felul de alimente, mergeau aplecaţi, târându-se, căutând cu atenţie şi răbdare prin toate parcurile, hotelurile, restaurantele, tufişurile, fermele agricole, cofetăriile şi aşa mai departe, nu are rost să insist, căutând aşadar pe… iubitul şi săracul Măslină ! Toţi strigau…

" Măslină, unde eşti ? Uite-aici Măslină ! Măslină !… Măslină !… Măslină !"

Dar Măslină nu a mai apărut, închipuieşte-ţi, măi Pantelimoane ! Am dat de vreo cincizeci de ori anunţul la ziare şi la radio, dar Măslină a refuzat cu încăpăţânare să apară ! În schimb a apărut un film documentar intitulat "Dispariţia lui Măslină" !… Şi acum mai sper să-l găsesc pe săracu' Măslină, după zece ani de la dispariţie !...

Domnul Pantelimon, plin de compasiune, oftând şi fumând, într-un târziu, spuse:
— Hm, hm, domnişoară Pupăzica, l-ai iubit mult pe bursucul ăsta numit… Măslină ? Pentru că, dacă l-ai iubit, sunt nevoit să te consolez ! Trebuie să-ţi spun că eu mă pricep şi la hingherie, sunt adică hingher amator, dar am fost şi hingher profesionist, la viaţa mea ! Îmi place enorm să alerg după câini vagabonzi, dar îmi place să alerg şi după popândăi, după pisici, după şobolani şi după bursuci, în special… Odată, acum vreo zece ani, mă aflam lângă un magazin alimentar şi nu mai ştiu de ce, am strigat cu voce tare… "Măslinee"… Deodată, s-a apropiat de mine un bursuc cu o privire rea, ca şi când bursucul ar fi fost turbat, aproape gata să mă muşte ! Am mai strigat de vreo trei ori… "Măslinee" şi m-am convins că pe bursuc îl chema, într-adevăr… Măslină ! Atunci, nu mai ştiu cum, m-a cuprins aşa deodată, pasiunea de hingher ! Că trebuie să-ţi spun că pentru mine, hingheria, a fost şi a rămas o mare pasiune şi o mare dragoste şi o mare pacoste ! Pe scurt, l-am prins pe Măslină şi l-am donat apoi unei crescătorii de bursuci ! Asta a fost, stimată domnişoară Pupăzica, îmi pare foarte rău… Domnişara Pupăzica, începu să plângă, cu sughiţuri… Plânse ce plânse şi după vreo cinci minute, se potoli… Apoi îl invită pe domnul Capră la dans… Tocmai se auzea un tangou, atât de trist, că începusem şi eu să lăcrimez… După ce se zbenguiră mult şi bine pe ringul de dans, reveniră la masă, iar domnişara Omidoaia, bine dispusă acum, spuse…
— Şti ceva, Pantelimoane ? Mai dă-l dracu' de Măslină ! De ce a plecat de lângă mine, de ce ? Acuma o am pe Codiţa, veveriţa maichii dragă şi bucălată şi adorată ! În fond, bine că am scăpat de jigodia aia grasă de bursuc ! Ducă-se dracu', bine că am scăpat de bursucu' ăla ordinar, că dacă stau bine şi mă gândesc acuma, mai bine l-aş fi spâzurat de o mie de ori, nu odată, nu mai ştiu ce dracu' mă apucase, de eram aşa de îndrăgostită de dobitocu' ăla de bursuc !
Domnul Pantelimon Bouleţ, după ce mai bău din ceaşcă puţină cafea, după ce tuşi de vreo patru ori, după ce fumă toată ţigara, spuse, cuprins de melancolie…
— Pupăzico, iată o amintire de pe vremea când trăiam cu a patra nevastă ! Eu îi ziceam Năpârca şi ea se mândrea cu numele ăsta ! Pe mine mă poreclise Mototolu… Într-o duminică, nu prea aveam ce face şi-mi zice Năpârca…
"Ce facem mă Mototolule, ce facem azi ?"
M-am gândit vreo zece minute şi i-am răspuns…
" Eu mă duc la nenea Boacă"…
Nenea Boacă era văru-meu, îl chema, Boacă Talpă Popândău, era poet amator, pictor amator, sculptor amator, instrumentist amator şi multe altele şi era foarte simpatizat de Năpârca…
— Era şi normal să fie simpatizat de Năpârca ! spuse plină de admiraţie, Pupăzica… Spune mai departe !
— Văru-meu, bea rachiu sau votcă dimineaţa, la prânz, seara şi noaptea, continuă Pantelimon Capră… Când Năpârca auzea că intenţionam să mă duc la Boacă, nu mai putea de bucurie, şi îmi zicea…
" Bravo ţie, Mototolule, merg şi eu cu tine… Du-te şi cumpără vreo zece kile de rachiu şi încă zece kile de votcă şi hai să mergem !"…
Am plecat şi pe drum, Năpârca îşi începea discursul obişnuit…

— Ah, ce mult îmi place ! strigă Omidoaia Pupăzica. Şi ce zicea Năpârca, Pantelimoane, ce zicea ?

— Zicea multe şi mărunte, urlă Pantelimon Bouleţ… Zicea cam aşa…

"Află Mototolule, că simt o plăcere imensă să te calc pe nervi, să te fac să urli de enervare, să te fac să plezneşti de oftică şi de venin ! Uită-te şi tu la verişorul tău, Boacă, ce are el, mă, ce are, că el scrie poezii şi tu nu scrii ? Ţie numai tâmpenii îţi trece prin scăfârlie ! Şi nu numai atât, dar Boacă pictează, face sculpturi, meştereşte, croşetează, este şi croitor amator, construieşte colivii pentru ciori şi face multe altele ! Tu nu te pricepi la nimic, eşti un zero barat ! De fapt, să fiu cinstită, să nu te nedreptăţesc, o singură dată şi numai o singură dată ai spus şi tu două versuri, în viaţa ta de animal ordinar… Da' şi astea au fost atât de tâmpite, încât îmi vine să urlu… Îţi aduci aminte, găgăuţă ?"

M-am fâstâcit, dar i-am răspuns…

"Da, Năpârco, îmi aduc aminte cu mândrie… Am zis aşa…

Foaie verde mazăre,
Bine este să mănânci zarzăre…"

Năpârca, a pufnit şi s-a răstit…

"Păi bine mă porcule şi nenorocitule şi cretinule, astea sunt versuri ? A încercat săracu' Boacă să te înveţe şi pe tine cum se fac versurile, dar ce tu erai atent la ce spunea Boacă ? Să-mi fi scris şi mie, mă, o strofă sentimentală !... Unde te grăbeşti aşa, capsomane ? Ce crezi că scapi ? Te supără adevăru' ? Ce-ai făcut tu mă, în viaţa ta ? Boacă nu numai că face poezii, dar mai şi cântă, da, ai auzit bine, cântă la fierăstrău, la fluierul piciorului, la frunză, la solz de peşte congelat, la bucium electronic, la caşcaval, da, da, la caşcaval, ai auzit bine, cântă la un caşcaval special, făcut de el, află că suflă prin găurile alea din caşcaval… Tu nu şti să faci, absolut nimic !"…

— Ah, Pantelimoane, scuză-mă că te întrerup, miorlăi Pupăzica, dar trebuie să-ţi spun că că m-am îndrăgostit de Boacă ! Şi vreau să-ţi mai spun că şi eu aş vrea să fiu ca Năpârca ! Te rog, continuă !

— Cine nu ar vrea să fie ca Năpârca, Pupăzico ? lătră Pantelimon Bouleţ. Şi uite aşa, Pupăzico, mă tortura, până ajungeam la Boacă… În sfârşit, când ajungeam la Boacă, acesta era deja beat mort, dar când vedea sticlele cu votcă şi rachiu, îşi revenea imediat ! Năpârca, nu mai putea de bucurie şi se răstea la mine…

" Auzi mă animalule ce versuri a scris văru-tău, Boacă…

Dacă vei folosi mereu pasta de dinţi,
Atunci vei pierde o avere,
Nu are rost să te mai minţi,
Pentru că dinţii tăi vor deveni… o amintire !

Ai auzit ? Ah, splendid, superb !"…

— Ah, minunate versuri, Pantelimoane ! strigă extaziată Omidoaia Pupăzica.

— După un timp, strigă Pantelimon Bouleţ, Năpârca, tot bând şi recitând versuri împreună cu Boacă, la un moment dat, se uită urât la mine şi urlă…

"Auzi tu, Mototolule, mocofane, imediat să-mi reciţi o poezie, că de nu, dracu' te-a luat ! Iar Boacă, va cânta apoi, un cântec de alean şi jale"…

Am încercat să fac nişte versuri, la repezeală… Am început să recit…

"Foaie verde flori de măr, eu după Năpârca mor,
Nu mai pot ca să trăiesc, pe Năpârca o iubesc,
Ca smoala mă topesc, o iubesc şi o ador, ca pe o coadă de topor,
Ca pe o roată de tractor !"

— Ah, superbe versuri, Pantelimoane ! urlă Omidoia Pupăzica. Ai talent poetic, să şti ! Cred că Năpârca a fost extaziată !...

— Când a auzit Năpârca versurile mele, zbieră Pantelimon Bouleţ, a leşinat ! Boacă, văzând asta, aruncă vreo trei găleţi cu apă peste Năpârca… După ce îşi revine, Năpârca a început să urle şi urla într-una…

"Intru la balamuc, intru la balamuc, of, of, of, neică, neică, intru la balamuc, lele, lele şi iar lele, mă duc la balamuc !... "

Şi s-a dus, într-adevăr, la balamuc ! Asta a fost, mult stimată Pupăzica, amintirea mea cu Năpârca…

— Foarte interesant, Pantelimoane, miorlăi Omidoaia Pupăzica bine dispusă… Am şi eu o amintire… mai scurtă, de pe vremea când încă îl mai aveam pe săracu' Măslină. Pe atunci eram măritată cu un capsoman care se numea Dromaderian… Dromaderian ăsta, făcea comerţ cu coji de nucă, cu coji de ceapă, cu coji de seminţe de dovleac şi cu sâmburi de zarzăre… Erau la mare căutare pe vremea aia cojile de nucă, cojile de ceapă şi cojile de seminţe de dovleac şi sâmburii de zarzăre, din care se obţinea un fel de ţuică bătrână ! Dromaderian ăsta, mă zăpăcea mereu cu teoria lui privind selectarea cojilor de nucă, a cojilor de ceapă, a cojilor de seminţe de dovleac şi a sâmburilor de zarzăre… Afirma că numai din anumite coji şi din anumiţi sâmburi se poate obţine o ţuică bătrână de calitate şi că prin urmare cojile trebuiau să fie selectate şi la fel şi sâmburii… Inventase el o maşină care să selecteze cojile astea şi sâmburii ăştia şi cel mai mare vis al său, era să construiască maşina aia ! Am încercat să-l potolesc, să-l conving să se ocupe cu altceva, dar degeaba, că nu s-a potolit ! A vândut tot din casă, pentru a-şi construi drăcovenia aia, după care, a plecat undeva prin deşertul Sahara, deoarece îi trebuia, zicea el, linişte, pentru a elabora planul acelei maşini de selectat cojile de ceapă, cojile de seminţe de dovleac, cojile de nucă şi sâmburii de zarzăre ! Zilele trecute, s-a întors din Sahara, după doisprezece ani şi era aşa de bronzat, negru ca tăciunele şi mi-a spus că s-a întors în ţară, deoarece a auzit că ţuica din coji de nucă şi din coji de seminţe de dovleac şi din sâmburi de zarzăre, nu mai are căutare şi că, în consecinţă, nu mai are rost să se mai gândească la maşina aceea de selectat, dar că i-a spus lui, cineva, că acum la mare căutare este rachiul de mucegai şi că se gândeşte să inventeze o maşină de selectat mucegaiul. Şi m-a întrebat dacă mai am nişte bani să-l împrumut, pentru a-şi realiza… invenţia… Bineînţeles că i-am dat toţi banii mei, după care a plecat, spunându-mi că maşina de selecat mucegaiul se va numi… Pupăzica. Ah, nostim, nu ?

— Ascultă Pupăzico, urlă Pantelimon Bouleţ, hai să plecăm undeva, în lumea largă, undeva unde să putem sta la taclale… Ce zici Pupăzico ?
— De acord, miorlăi Pupăzica, să plecăm undeva şi să locuim într-un coteţ… Spune-mi Pantelimoane, vrei să locuim într-un coteţ ?…
Pantelimon Capră, tuşi de vreo şapte ori, trase din ţigară cu sete, apoi răspunse cu un glas răguşit şi dogit, de vechi şi înrăit fumător…
— Ce interesant, Pupăzico ! Minunat ! Bună idee ! Mă gândeam că ar fi poate mai bine să locuim într-un bordei… Dar dacă tu vrei să locuim într-un coteţ, bine ! Este bun şi coteţul ! Hai să locuim într-un coteţ… Un coteţ aşezat pe un vârf de munte !…
— Ah, ce bine îmi pare ! strigă domnişoara Omodoaia cu glasul piţigăiat, asemănător cu miorlăitul unei pisici siameze … Să locuiesc într-un coteţ, a fost visul vieţii mele, tra-la-la, ce bine-mi pare… Ah, să stăm în coteţ şi să ne aducem aminte de vremurile trecute !… O viaţă întreagă nu ne-ar ajunge. Sper că nu ai nimic împotrivă dacă va locui cu noi şi veveriţa mea scumpă şi dragă, Codiţa ?… Scumpa mea Codiţa ! Ar fi minunat, Pantelimoane !...

— Sunt total de acord, Pupăzico, urlă Patelimon Bouleţ , ah, abia aştept să locuim într-un coteţ !… Câteodată vom ieşi din coteţ şi vom alerga împreună cu splendida veveriţă, Codiţa ! Ah, minunat, Pupăzico, minunat, simt că trăiesc cu adevărat !… Sper că nu te superi dacă o voi aduce şi pe Năpârca să locuiască în coteţul nostru ?
— Ah, sigur că nu mă supăr, miorlăi Omidoaia…
— Şi vreau să-l mai aduc şi pe văru-meu Boacă, strigă extaziat Pantelimon Bouleţ , să-l aduc să ne recite nenumărate poezii... Eşti de acord ?

— Este foarte bine ! urlă entuziasmată Pupăzica… Află Pantelimoane că toţi bărbaţii sunt neserioşi, nu mai am încredere în bărbaţi, am fost măritată de zece ori şi ştiu ce spun ! Dar tu Pantelimoane eşti altfel… Tu nu eşti bărbat, Pantelimoane, tu eşti un moşulică maimuţică, prin urmare am încredere în tine ! Cu alte cuvinte eşti un bleg ! Ca urmare, îl voi aduce şi eu pe Dromaderian, care a fost şi a rămas un dobitoc fără pereche, îl voi aduce deci să locuiască în coteţ cu noi, să se gândească, în linişte, la maşina de selectat mucegaiul, în timp ce noi ne vom aduce aminte de vremurile trecute… Iar Boacă, Năpârca şi cu Codiţa, veveriţa, se vor juca, fericiţi în superbul coteţ … Ah, ce fericire ! Abia aştept !

— Ah, Pupăzico, sunt uluitor de fericit ! zbieră înnebunit de fericire Pantelimon Bouleţ... Pupăzico, aşa bleg cum sunt, află că am fost însurat de şapte ori ! Acum sunt un moşulică maimuţică, dar să şti că am fost, cu mulţi ani în urmă, un bărbăţel fâşneţ … Dar să lăsăm asta Pupăzico ! Află că pe mine coteţul mă face să fiu incredibil de fericit… Ah, când mă gândesc că voi locui într-un coteţ, îmi vine să urlu de bucurie, ah, sunt atât de satisfăcut, încât îmi vine să orăcăi de fericire !...
Beat de fericire, Pantelimon Capră, începe să cânte… Mi se părea că parcă orăcăia o broască…

" În dragul nostru coteţ când vom locui,
Nimic nu ne va trebui…
Pisicile vor mieuna,
Ciorile vor croncăni,
Găinile vor cotcodăci,
Broaştele vor orăcăi,
De vremurile trecute ne vom aminti,
Păsările vor cânta,
Purceii vor guiţa,
Câinii vor lătra,
Iar noi ne vom distra… "

După ce termină de orăcăit, Pantelimon Capră şi Omidoaia Pupăzica s-au ridicat de pe scaune şi au plecat, braţ la braţ… Dar înainte de a ieşi din local, mi-au trmis câte o bezea… Eu le-am urat… casă de piatră, sau mai bine zis, coteţ de piatră… Apoi am început să filozofez pe marginea ideii că… în fond, viaţa trebuie să fie trăită… Chiar şi într-un coteţ !...

NECAZUL UNUI OM CELEBRU (CABLUL)

Amicul meu Guţică Mocirloiu Ciorbăşan este un tip scund, gras, chel, cu mustăţi, are guşă şi mai are un neg imens pe nas... Într-o zi, Guţică Mocirloiu Ciorbăşan, era îmbrăcat fistichiu, era încins cu un fular, iar piciorul stâng era încălţat cu o cizmă, în timp ce piciorul drept era încălţat cu un papuc… În mână avea o bucată de cablu… Minunatul meu amic stătea împreună cu o mulţime de oameni, în faţa unei clădiri impozante şi vorbea; gesticula din când în când... Iată ce tot trăncănea Guţică Mocirloiu Ciorbăşan…

— Să ştiţi că mă numesc Guţică Mocirloiu Ciorbăşan, asta în eventualitatea puţin probabilă că nu m-aţi recunoscut ! De fapt, ştiu eu că mă cunoaşteţi, ca pe un cal breaz ! Sunt vestit în lumea întreagă pentru toate expoziţiile mele de pictură pe ace cu gămălie, pictez pe gămălia acului, ca să fie clar pentru toată lumea, sunt vestit apoi pentru sculpturile făcute din asfalt, adică, decupez porţiuni din asfalt şi apoi cioplesc bucata de asfalt după cum îmi trăzneşte mie prin cap !... Sunt vestit în lumea întreagă pentru cântecele mele nemuritoare, care au revoluţionat lumea muzicală, spre exemplu celebrul şlagăr, cântat de toată suflarea planetei şi intitulat, "Iubită pietricică din pantof " ! Pentru că iubesc cu patimă pietricelele din pantof, ah, nu este plăcere mai mare decât să simt pietricica din pantof, cum mă înţeapă în talpă ! Sunt vestit în lumea întreagă pentru filmele nemuritoare pe care le-am realizat, ultimul mare succes a fost, precum se ştie, "Rinocerul norocului", care a câştigat premiul Oscar la toate categoriile... În acest film se arată că cineva a câştigat la loto un rinocer pe care l-a dresat apoi şi care rinocer, împungând cu cornul în asfalt, din pură întâmplare, acesta, asfaltul adică, s-a fisurat şi sub asfalt s-a găsit o comoară, acesta, stăpânul rinocerului adică, a fost denumit apoi rinocerul norocului !... Ei, dar câte nu am făcut eu, marele Guţică Mocirloiu Ciorbăşan !... Şi cu toate astea, cât sunt eu de celebru, am avut şi eu un mare necaz ! Ah, câte lucruri nu s-au întâmplat în viaţa mea ! Dar necazul ăsta a fost cel mai mare !

Să vă povestesc acest necaz mare, ca să vedeţi că şi oamenii celebri şi nemuritori, au câte un mare necaz... Cu mulţi ani în urmă, aveam un cablu, cu care mă mândream ! Era un cablu lung de vreo trei metri şi gros de trei centimetri ! Îl cumpărasem de la un paznic de noapte, precizez că era paznic la un şantier şi pe care îl foloseam ca pe o frânghie de întins rufe, mă refer la cablu, despre cablu este vorba, pe el îl foloseam ca pe o frânghie de întins rufe şi nu pe paznic, sper că s-a înţeles asta... Pentru că nu puteam să-l folosesc pe paznic drept frânghie, aş fi putut să fac şi asta, dar nu mi-a venit ideea atunci, mai târziu m-am gândit la posibilitatea asta ! Acum reiau povestirea... Dar nu numai că mă mândream cu acest cablu, îl adoram pur şi simplu ! Atrăgeam atenţia oricui intra în vorbă cu mine...

"Vezi ce cablu am ? E zdravăn, zău !"

Cu oricine discutam, făceam ce făceam şi aduceam mereu vorba despre cablul meu. Mi se dusese vestea că aveam un cablu minunat ! Odată, un poliţist, m-a oprit şi m-a întrebat...

"De unde ai cablul ?"

"L-am cumpărat !" îi răspund.

"Poveşti, l-ai furat !"

"Ce vorbeşti domnule, ai vrea dumneata să ai un cablu ca ăsta şi de aceea spui că l-am furat, ca să mi-l iei ! Dar să şti de la mine că eu nu mă despart de cablul meu !"

Eram foarte supărat când i-am spus asta poliţistului, ţin să precizez asta, ca să vedeţi şi voi cât de îndrăgostit eram de cablu...

Erau multe zile când luam cablul, îl mângâiam şi îi spuneam...

"Ah, ce cablu am, cât este de frumos, aş fi în stare să-l mănânc ! "

Apoi, îndrăgostit, pupam cablul cu patimă !

Dar iată că, într-o zi, poposiră în apropierea casei mele buldozere, excavatoare, macarale, basculante… Se deschidea un şantier… După câteva zile, au început demolările. Unul dintre buldozerişti, rupse vreo trei cabluri legându-le de un bolovan şi de buldozer, încercând să scoată bolovanul dintr-o groapă. Nu mai ştia ce să facă… Unul dintre cunoscuţii mei, i-a spus buldozeristului că aveam un cablu extraordinar, cu ajutorul căruia putea, nu mai încăpea îndoială, să scoată bolovanul din groapă.
Buldozeristul se rugă mult de mine să-i împrumut cablul, pe care să-l lege de buldozer şi de bolovan şi apoi să tragă cu buldozerul de bolovan şi să-l scoată din groapa aia… M-am gândit puţin, apoi i-am spus…

"Lasă bă, că îţi arăt eu de ce este în stare cablul meu, fără pereche !"

M-am dus, l-am luat şi i l-am dat buldozeristului, după care m-am aşezat pe un scăunel şi am privit… Buldozeristul a făcut manevrele necesare, adică a legat cablul de buldozer şi de bolovan… Apoi s-a urcat în buldozer şi a pornit motorul…
Buldozerul se opinti, scârţâi, cablul se întinse, gata să pleznească şi după şase sau şapte încercări ale buldozeristului de a scoate bolovanul din groapă, ei bine… cablul meu minunat, s-a rupt ! Am rămas încremenit ! Priveam ca prin ceaţă cum buldozeristul făcea ceva, apoi buldozerul se opintea, cablul iar se rupea şi asta de vreo opt ori ! Într-un târziu, buldozeristul, se apropie de mine cu ceea ce mai rămăsese din cablu, cu capul plecat, spunându-mi…

"Nea Guţică, asta este tot ceea ce a mai rămas din cablul dumitale… Păcat, părea un cablu bun… Nu mai aveţi alt cablu, mai gros ?"
Am leşinat… M-au dus la spital în stare de inconştienţă. Cu greu mi-am revenit şi m-am însănătoşit. Dar, am început să beau ! Beam mereu… Şi cântam…
"Cablule, cablu bătut
De când te-am pierdut,
Nu mai sunt om,
Of, of, of şi un pom…
Sunt nenorocit pe viaţă,
Cablule de ce ai fost aţă ?
Cât trăieşte omul învaţă !…
Cablule de ce ai fost aţă,
Că te-ai rupt şi m-ai lăsat,
Sunt aşa de întristat, că mă simt abandonat !…"
Apoi scânceam ca un copil şi strigam "daţi-mi cablul, daţi-mi cablul"… Şi plângeam, plângeam, plângeam… Văzându-mă că sufăr atât de mult, vecinii au strâns bani şi mi-au cumpărat un cablu nou ! Asta m-a însănătoşit ! Am început să strâng cabluri sau să cumpăr nenumărate cabluri... În patru ani aveam cea mai mare colecţie de cabluri din lume ! După încă patru ani, am cumpărat teren, am construit o clădire imensă şi am expus colecţia de cabluri ! Am fost consemnat în cartea recordurilor ! Toată lumea era acum invidioasă pe colecţia mea de cabluri, care sporea din zi în zi !
Invidia oamenilor se transformă apoi, în groază şi o întrebare chinuia acum mintea tuturor… Toţi se întrebau… până când ?
Nu se ştie ce s-ar fi întâmplat, dacă nu m-aş fi săturat brusc de această pasiune de colecţionar de cabluri…

Într-o zi, am telefonat la o firmă de transporturi şi am rugat să vină cu mai multe sute de camioane şi să încarce toate cablurile din clădire ! Tuturor, le-am spus aşa…

"Mai dă-le dracu' de fierătanii, mi-am dat seama că nici un cablu nu era ca primul cablu, acela care a fost rupt în bucăţi de acel buldozerist terorist !"

Şi cum vedeam un buldozer, mai întâi îl scuipam, apoi îl demontam, bucată cu bucată ! Şi acum fac acelaşi lucru, când văd un buldozer ! Vă asigur că numărul buldozerelor demontate de mine, este în continuă creştere ! Toţi se întreabau şi se întreabă, până când ? Asta nu aş putea să vă mai spun ! Ei, acesta a fost cel mai mare necaz din viaţa mea…

În rest, ştiţi totul despre mine… Vă doresc tuturor să aveţi parte de zile senine şi scutite de astfel de tragedii, aşa cum am avut eu parte atunci când mi s-a prăpădit scumpul, adoratul şi iubitul meu cablu, rupt în bucăţi de acel buldozerist nemernic şi criminal ! Acel cablu a fost pentru mine, mai valoros decât toate comorile din lume !… Numai cine a avut un cablu de care a fost îndrăgostit nebuneşte, aşa ca mine, ştie ce înseamnă să te desparţi pentru totdeauna de el, adică de cablu… Nu mai ai linişte toată viaţa !… Vă aduc la cunoştinţă tuturor, că voi deveni cel mai mare beţiv din lume !… Voi bea numai rachiu de mere pădureţe, să se ştie !… În amintirea neasemuitului meu cablu, care acuma este pe lumea cealaltă şi mă urmăreşte !… La revedere…

Minunatul Ciorbăşan începe să cânte...

"Cablule, cablule, cablu bătut, fără tine sunt pierdut,
Plâng şi mă tânguiesc, când la cablu mă gândesc…"

Ei bine, după ce a trăncănit astfel, s-a îndepărtat, în timp ce publicul asistent, se închina şi bombănea: "Doamne apără şi păzeşte", "Ferească Dumnezeu…", "Ce nenorocire a căzut pe nea Guţică" , "Să dea dracii în cablul lui"…

CROCODILUL FĂT FRUMOS – UN BASM

Pe Gheonoaia Ciolănică o cunoşteam de vreun an de zile… Era o bătrână cocoşată, tuciurie, cu faţa plină de zbârcituri, care avea pretenţia că era cea mai bună povestitoare din lume… Avea mania asta a povestirii… Povestea oricui, orice... Povestea chiar şi stâlpilor, chiar şi scaunelor, chiar şi pomilor… Într-o zi, stătea pe un bolovan şi îi povestea bolovanului…

— Noapte bună dragă bolovanule, bombănea Gheonoaia Ciolănică… Dragă bolovanule, ascultă, înainte să adormi, un basm pe care o să îl povestesc cu multă bucurie… Trebuie să spun mai înainte că… eşti un bolovan mare şi frumos ! Iată ce basm am să povestesc, eu, celebra Gheonoaia Ciolănică, vrăjitoarea… Fi atent, bolovanule, să nu mă întrerupi !… A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi fost nu s-ar mai fi povestit… A fost odată un împărat, pe nume Biţă Potârniche, împărat drept şi ascultat de popor. Dar era mereu îngândurat şi abătut acest Biţă Potârniche, că nimeni nu-l putea face, măcar să zâmbească ! Într-o zi, o babă a venit la palat, cerând străjilor să fie dusă la împărat. La început aceştia refuzară categoric, vrând chiar să o azvârle pe babă în temniţă. Împăratul, trecând întâmplător pe acolo şi auzind gălăgie, se interesă de cauza acelui scandal şi ceru ca baba să fie adusă la el. Baba se înfăţişă împăratului…

"Ei, babo, cam sari peste cal, nu ţi se pare ?" strigă împăratul.

Baba, făcu o reverenţă şi spuse cu o voce tremurătoare…

"Vai, luminate împărate, nici prin gând nu mi-a trecut vreodată să sar peste cal, nici chiar peste un cal cu mânere, ştiţi calul ăla care se foloseşte în gimnastica masculină !… Dar ştiu că aveţi ceva pe inimă şi am venit să vă spun că am nişte leacuri uluitoare pentru luminăţia ta !…"

Împăratul, o privi pe babă chiorâş şi îi zise…

"Ascultă-mă cu atenţie, babo, şi să nu mă înrerupi, că dacă mă vei întrerupe, te voi arunca în temniţă, ai înţeles ?"

Baba, se aşează pe un scaun şi ascultă supusă…

"Nu ştiu ce să fac babo, că uite, mâine, poimâine dau ortu' popii, o să-mi cânte popa ultima romanţă, adică o să mor şi nu am nici un urmaş la tron şi de aceea mă vezi că sunt aşa de supărat !"

Baba, îşi aprinse o ţigară şi urlă…

"Ascultă aicea, luminate împărate ce leac am pentru luminăţia ta ! Când o fi lună plină, la miezu' nopţii, să te duci luminăţia ta la garajele din aporierea palatlui... Când ai ajuns acolo, să iei cea mai prăpădită maşină, veche şi paradită, să te urci în ea şi să goneşti cu maşina aia până când se va strica maşina – fie că s-a stricat motoru', fie că s-a stricat ambreiaju', fie că s-a stricat frâna… După ce s-a stricat maşina, să iei luminăţia ta rămăşiţele pământeşti ale maşinii şi să le bagi într-un sac, stropit cu apă sfinţită, da' sacu' să fie cât mai mare ca să încapă rămăşiţele maşinii în el… Apoi, să te chinuieşti luminţia ta, pardon de expresie, ca un salahor, ca un hamal, să aduci sacu' plin cu rămăşiţele maşinii, până în grădina luminăţiei tale ! Că aşa zice leacu', că după ce ai călărit maşina, o să te călărească şi ea pe tine !

Acolo în grădină, să îngropi sacul cu maşina şi să stai de veghe trei zile şi trei nopţi şi în cea de-a patra zi, vei vedea luminăţia ta crescând pe locu' în care ai îngropat sacu' cu rabla de maşină, vei vedea că va creşte o iarbă şi nişte buruieni şi nişte ferigi şi nişte ciuperci… Mai stai înălţate împărate încă trei zile şi trei nopţi, nemâncat, nebăut, nedormit şi în a patra zi, vei vedea un crocodil venind să mănânce iarba, buruienile, ferigile şi ciupercile. După ce le-a mâcat, vei vedea că acel crocodil, împietreşte, de parcă ar fi o statuie. Luminăţia ta atuncea să iei băţu' ăsta de chibrit, pe care ţi-l dau acum şi să loveşti crocodilul, cu băţu' de chibrit… După ce ai lovit mult timp, vei vedea că acel crocodil se transformă în… cine crezi luminăţia ta ? Se transformă în… Făt Frumos !… Da' să nu te aştepţi luminăţia ta, preaînălţate, să semene cu dumneata, nu, să ferească sfântu' !…"

"Da' cu cine o să semene individu', babo ?", grăi împăratul…

Baba tuşi de vreo patru ori, îşi drese glasul şi răspunse…

"Cum cu cine ? Ei, asta-i bună ! Cu crocodilul, luminate !… Ăsta este copilu' tău adoptiv, luminate, creşte-l şi ai grijă de el, că alt moştenitor la tron, nu vei mai avea ! Se va numi… Crocodilul Făt Frumos !"

Astea fiind zise, baba tăcu şi îi dădu împăratului băţul de chibrit, care, se înţelege, era fermecat… Avea foarte mult fosfor, măciulia era mare cât un bob de mazăre… Împăratul o încărcă pe babă cu daruri multe, atât de multe încât ar fi putut baba să-şi ducă traiul îndestulat tot restul zilelor, dacă nu ar fi fost o aiurită şi o risipitoare şi în special o beţivă notorie…

Când se înnoptă, se nimeri să fie lună plină şi împăratul, conform instrucţiunilor primite de la babă, luă un sac mare, apoi se duse într-unul dintre garaje şi luă cea mai rablagită maşină, se urcă în maşină şi porni într-o goană nebună !…

După mult timp de alergătură, împăratul, a constatat că afurisita de maşină, mergea şi tot mergea, chiar şi fără benzină şi nu dădea nici un semn că se va strica !… Împăratul, nu mai putea de enervat ce era ! Într-un târziu, tot alergând în neştire, împăratul Biţă Potârniche ajunse în faţa unui restaurant şi anume, restaurantul, "Prăbuşirea neasemuitului cioroi"… Furios peste măsură, împăratul opri maşina, ieşi din aceasta şi intră în sus pomenitul restaurant… Aici era o forfotă de nedescris, era fum de ţigări, de trabuce, de pipe, gălăgie, miros de ţuică bătrână şi de rachiu şi multe alte mizerii, încât, Biţă Potârniche ieşi afară şi se aşeză pe o bancă, situată lângă un felinar care răspândea o lumină galbenă. Tot stând aşa, uitându-se încoace şi încolo, observă o scenă interesantă. Un tip stătea pe o altă bancă şi spunea…

"Eu sunt Ţuţu, hai, te rog să vii, pisică albastră a fericirii !"

Şi tipul tot repeta, mereu… La un moment dat, Biţă Potârniche, îl aude pe sus pomenitul Ţuţu, strigând entuziasmat…

"Iată-te în sfârşit, pisică albastră a fericirii !…"

Curios să vadă despre ce pisică era vorba, Biţă Potârniche, se apropie de banca pe care stătea Ţuţu şi privi şi el în direcţia în care se uita acesta şi văzu destul de clar, o pisică grasă, albastră... Se ciupi de nas şi apoi se trase de mustaţă, pentru a fi sigur că nu visează.

Constatând că era totuşi treaz, privi în continuare spre sus pomenita pisică albastră… După un timp, pisica le făcu semn, lui Ţuţu şi lui Biţă Potârniche să o urmeze… Exact ca un om care dă din cap în semn de… "urmează-mă, haide…", ei bine exact la fel făcea pisica !...

Aşa că Ţuţu şi Biţă Potârniche se luară după pisica albastră care, din când în când, le făcea semne să o urmeze… Parcă ar fi fost un om transformat într-o pisică… albastră !

Şi au tot mers aşa drum de ţară până în seară, până când, pisica albastră a fericirii s-a oprit, a dat din coadă, a miorlăit şi din nou, printr-o mişcare a capului, le-a dat de înţeles că au ajuns în faţa unui local, numit "Paratrăznetul fermecat"… Ţuţu şi Biţă Potârniche au intrat în local şi s-au aşezat fiecare, la câte o masă… Peste puţin timp, veniră doi chelneri, de fapt doi balauri şi cu glas tunător, îi întrebă ce vor… Ţuţu zise că vrea o sticlă de un kilogram cu drojdie de vin sau dacă nu au acest sortiment, să aducă în schimb zece kilograme de rachiu. Biţă comandă două kilograme de spirt medicinal superior. După un timp, au apărut în local două trupe rivale, una era celebra trupă "Râtul muzical", care cânta numai muzică de discotecă, iar a doua trupă era nu mai puţin celebra "Liliecii deocheaţi", specializată în muzică simfonică dodecafonică şi manelistică… Între cele două formaţii muzicale se încinse o competiţie acerbă, care îi distra la culme pe consumatori… După ce au consumat multe sticle cu ţuică, rachiu şi spirt, Ţuţu şi Biţă Potârniche au căzut sub masă… Stând sub masă, au auzit următoarele…

"Şeful a ordonat să fie trimise toate pisicile albastre, la agăţat consumatori ! Şeful ştie că multe pisici au fost otrăvite de vrăjmaşul nostru, Făt Frumos din Mocirlă !"

Deodată, Biţă Potârniche, auzind de Făt Frumos din Mocirlă, îşi aduse aminte că el trebuia să devină tatăl adoptiv al Crocodilului Făt Frumos şi alergă spre restaurantul unde îşi lăsase maşina… Ajunse aici, după o fugă nebună, se urcă în maşina cea veche şi uzată şi merse şi tot merse, până când, în cele din urmă, maşină s-a stricat… Apoi totul a decurs identic cum i-a povestit baba… Cert este că, Biţă Potârniche a devenit tatăl adoptiv al Crocodilului Făt Frumos. Şi creştea acesta într-un an, cât alţii într-o zi şi era aşa de frumos, că la el te puteai uita, dar la Soare, nu te puteai uita decât cu ochelari speciali ! Când a crescut mare Făt Frumos Crocodilul, tată-său, Biţă Potârniche, s-a hotărât să îl însoare cu Marghioala Pupăzana, fiica împăratului Verde-Albastru… Trimise peţitori la vestitul împărat… Dar când auzi împăratul Verde–Albastru de propunere se înverzi şi mai tare… Şi le spuse peţitorilor să-şi ia catrafusele şi să plece de urgenţă, dacă mai vor să mai aibe capetele pe umeri ! Când auzi Biţă Potârniche de refuzul împăratului de a da pe fiică-sa de soaţă lui fiu-său, se enervă cumplit şi porni cu oaste multă spre ţara lui Verde-Albastru !... Acesta îşi adună oastea şi aşteptă atacul oştilor lui Biţă Potârniche… Şi când toţi se pregăteau de o mare bătălie, iată că apare el, Crocodilul Făt Frumos, călare pe o măturăşi grăi aşa celor două oştiri… Iată ce-a zis Crocodilul Făt Frumos …

"Băi hodorogilor, plecaţi dracu' acasă, că nu sunteţi în stare de nimic ! Aflaţi că m-am însurat cu Marghioala Pupăzana fără ştirea lui taică-său şi fără ştirea lui taică-meu, Biţă Potârniche, pe când frecventam amândoi discoteca Mlaştina şi ne-a cununat popa Ţeapă Heleşteu !"

Când au auzit cei doi împăraţi care este situaţia, au leşinat ! Şi a fost nevoie de foarte multă apă rece turnată peste aceştia, ca să îşi revină în simţiri ! În sfârşit, au făcut apoi o nuntă mare, la care au participat preşedinţi şi regi, premieri, miniştri şi guvernatori şi care şi acum mai durează !…
Crocodilul Făt Frumos şi Marghioala Pupăzana au primit multe daruri, dar cel mai mare dar, a fost cel primit de la Biţă Potârniche şi anume a fost o pisică grasă şi albastră !…
Printre aceste daruri s-au numărat şi multe calculatoare electronice, multe motociclete, multe automobile, multe elicoptere, multe şalupe, multe televizoare, multe maşini de spălat, multe rachete şi multe altele…
După asta, Crocodilul Făt Frumos şi Marghioala Pupăzana, însoţiţi de pisica albastră a fericirii, au încălecat pe o mătură şi au plecat în luna de miere, în Insulele Capului Verde !...

Vă spun, noapte bună, dragi copii,
Iar mâine, vă sfătuiesc, să faceţi multe nebunii !...
Şi am încălecat pe o pisică albastră a fericirii,
Şi am avut numai bucurii…
Şi am încălecat pe o mătură,
Şi am avut parte de alergătură,
Şi am încălecat pe o roată,
Şi v-am spus povestea toată,
Şi am încălecat pe un arici,
Apoi pe mai multe pisici,
Şi-am ajuns aici,
Cu un bici,
Şi pun punct final
Într-un mod brutal…
Şi cu asta,
Basta !
Mă duc în lumea largă, am să merg pe jos,
Şi pentru atenţie, vă mulţumesc frumos…

Gheonoaia Ciolănică se ridică de pe bolovan, îl pupă şi pleacă apoi fericită…

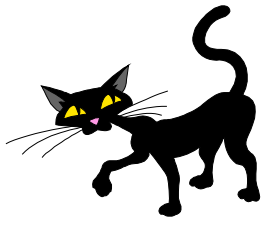

OMUL CARE SE CREDEA EXTRATERESTRU

Nae Cubilai, era un individ solid, plin de coşuri, cu păr abundent, vâlvoi, îmbrăcat în haine peticite, încălţat de obicei cu nişte papuci jerpeliţi… L-am văzut că stătea, odată, într-o noapte, în faţa unui felinar, ţinând o sticlă cu votcă în mână, din care bea, din când în când. Vorbeşte cu felinarul, ca şi când ar fi un om… veritabil ! Vorbeşte când repede, când lent, iar din când în când, sughiţă...

— Hai să trăieşti mă nea Felinare ! Să-ţi spun ce mi s-a întâmplat ! M-am întâlnit acum vreo trei sau patru zile, cu o mulţime de oameni de afaceri şi le-am ţinut un discurs de toată frumuseţea… Le-am spus aşa…

"Eu, domnilor, dacă vreţi să ştiţi, mă numesc Nae Cubilai şi nu sunt un om obişnuit, nu sunt adică născut pe această planetă… Sunt născut pe planeta Paşcalău… Am venit aici pe planeta asta numită Pământ, numai aşa, la plimbare… Prea multe nu aş putea să vă spun, despre planeta Paşcalău, pentru că dumneavoastră, nu veţi înţelege ! Ceea ce pot să vă spun, este că planeta asta, Paşcalău, este tot cam ca Pământu' … Iar acolo, trăiesc tot vieţuitoare la fel ca şi pe aici, numai că sunt mai dezvoltate din toate punctele de vedere ! Eu acolo eram şi sunt un mare şef… Practic eram şi sunt, ca să zic aşa, mâna dreaptă a unchiului meu, care este un mare conducător… Acum am venit aici pe Pământ, am învăţat limba voastră, care pentru mine a fost ceva foarte simplu, o nimica toată, am învăţat să scriu, să citesc, asta a fost un fleac, am luat înfăţişarea voastră, am intrat în clădirea asta a voastră şi iată-mă aici în faţa voastră, domnilor…"

Ai putea să mă întrebi, mă nea Felinare, cam aşa: cum te simţi când eşti extraterestru ? La această întrebare, eu îţi răspund…

Măi nene Felinare, de ce pui întrebări din astea stupide ? Cum să fie ? Nu este nici prea bine, nici prea rău ! Este prea greu de explicat ! Şi în plus îmi este lene să explic… Lasă-mă să continui să povestesc !… Le-am spus apoi, la hodorogii ăia, că unchiul meu, Cuţulău, trebuie să vină şi el pe planeta asta albastră… Şi în acest caz, le-am propus, la haita aia de afacerişti, că să îi facă o primire grandioasă ! Din acest eveniment ar ieşi o afacere nemaipomenită. Toate drepturile de transmisie, de publicitate şi de participare la acest eveniment epocal, le-ar reveni lor, afaceriştilor… Dar mai înainte de asta, trebuie să îmi doneze fiecare o sumă foarte mare de bani, direct şi personal, nu prin conturi în bănci sau alte chichiţe bancare, pentru că unchiu-meu, Cuţulău, care este extrem de pretenţios şi ţine foarte mult la protocol, are multe pretenţii ! Afaceriştii au fost foarte bucuroşi ! Toţi au plecat să aducă banii din bănci sau de sub saltele… Acum vreo trei zile au venit toţi afaceriştii şi au adus banii respectivi, după care le-am spus să revină cu toţii, ziua următoare, la mine acasă. Şi le-am dat adresa… Ziua următoare, am plecat de acasă, dar i-am urmărit ! Ei bine, au venit, dar au găsit pe uşa locuinţei, un bileţel pe care îl scrisesem în grabă. Le scrisesem aşa…

"Unchiu-meu este în mare pericol ! Plecat pe planeta de baştină ! Banii îi voi restitui când mă voi întoarce, peste una sută sau două sute de ani pământeşti... La noi timpul se măsoară altfel, nu este ca aici pe planeta albastră ! Am avut nevoie de bani pentru nişte chestii, este prea greu de explicat şi de înţeles de către voi ! Mulţumesc enorm de mult ! Al vostru, Nae Cubilai !"

Au înghiţit în sec şi s-au rugat fierbinte să ajungă să trăiască încă una sută de ani sau două sute de ani sau chiar mai mult, pentru a mă întâlni din nou !... Stai să vezi, măi nea Felinare, ce a urmat ! Între timp, cu frumoasa sumă de bani, m-am dus la un hotel care avea şi un restaurant de lux şi m-am pus pe petreceri !

Am băut, am jucat la ruletă, dar ce nu am făcut !...

La un moment dat, unul dintre afaceriştii care participaseră la întrunire, şi care venise şi el în restaurant, m-a recunoscut ! Era un individ înalt, zdravăn şi nervos, care a început să zbiere...

"Aşa, care va să zică, nu eşti extraterestru ? Profiţi de buna noastră credinţă şi ne minţi cu neruşinare, noi îţi dăm bani pentru unchiu-tău şi tu te destrăbălezi şi te lăfăi aici ! Nemernicule, şaralatanule şi banditule !"

După asta a intrat în restaurant, alt afacerist, gras şi tuciuriu, care a început să-mi scotocească prin servietă şi a început apoi să urle:

"Banii i-ai cheltuit apropape pe toţi, găinarule şi mârlanule ! Va trebui totuşi să plăteşti ! Ei bine, o să-ţi tăiem nasu' că şi aşa îl ai prea mare ! Ce să ne mai complicăm cu justiţia ! Să-ţi iasă din cap că eşti extraterestru !"

Bineînţeles că am început să tremur tot... Am început să mă milogesc, poate îi voi mai îmbuna... Le-am spus...

"Haideţi, fiţi serioşi, ce naiba, am glumit ! Aveam şi eu nevoie, ca tot omul, de bani să mă distrez şi am încercat şi eu să fac ceva... Bineînţeles că nu sunt extraterestru... Nu ştiţi de glumă ?"

Dar cei doi afacerişti, s-au răstit...

"Destul cu comentariile ! Să ne dai toţi banii, acum, imediat, că altfel, rămâi fără nas ! O să-ţi tăiem nasul, canalie ! Ai priceput ?... Gata, hotărârea a fost luată, mincinosule, pungaşule, ordinarule şi afurisitule !"

Dar nene Felinare, să vezi ce minune s-a produs ! Nu termină bine ce avea de spus afaceristul, că uşa salonului de la restaurant se deschise şi cine crezi că apare ? A apărut un fel de bostan de culoare roz, cu tot felul de nuanţe portocalii, albastre şi altele şi mai avea şi foarte multe tentacule ! Şi cu toţii, am auzit desluşit ! Stai să auzi, nene Felinare, ce spunea bostanul... Spunea cam aşa:

"Eu sunt unchiul lui Cubilai, mă numesc Cuţulău. Ce aveţi cu el ? Este atât de prost, încât întotdeauna face numai şi numai tâmpenii ! Dar mereu am intervenit eu, eu, Cubilai !... În ceea ce priveşte banii, ducă-se, că şi aşa se duceau pe apa sâmbetei... Faceţi voi alţi bani, că vă pricepeţi la tot felul de şmecherii financiare ! Mai mult, puneţi aici, pe masă, toţi banii pe care îi aveţi, ca să nu plecăm cu o impresie proastă de pe planeta voastră ! Aşa, bun, mai puneţi, mai puneţi ! Aşa !..."

Ce să-ţi spun, nene Felinare, toţi indivizii s-au aruncat la pământ cu evlavie şi se rugau să fie iertaţi pentru neîncrederea arătată ! Au scos toţi banii din buzunare, au început să-mi pupe papucii, să pupe tentaculele lui unchiu-meu Cuţulău...

Apoi am ieşit din restaurant, mai întâi a ieşit unchiu-meu, apoi am ieşit eu…
Am mers aşa mult şi bine, timp în care toţi trecătorii se uitau la noi nepăsători, după care, arătarea, adică unchiu-meu, se transformă, dacă poţi să crezi aşa ceva, mă nea Felinare… Brusc, bostanul se despică în două şi din el a ieşit, cine crezi, nea Felinare ? A ieşit patronul restaurantului !… Patronul, râdea de se prăpădea şi îmi spunea…

"Şi zi aşa, Cubilai, nepoate, eşti extraterestru ? Ia scoate tu şi restul de bani pe care îi mai ai ! Haide, nu face pe nebunu' cu mine, că nu-ţi merge, scoate, scoate… "

Şi am scos tot ce aveam, nene Felinare, până la ultimul ban…
Apoi, patronul a plecat, râzând şi ţopăind… Dar se întoarse, şi îmi aruncă o sticlă plină cu votcă şi îmi strigă…

"Ţine sticla asta cu votcă şi bea ! Este o amintire de pe planeta Pământ, să nu zici că pleci de aici de pe Pământ, fără nimic !"

Şi apoi a dispărut, râzând în hohote !…
După asta, nene Felinare, am început să beau din sticla asta cu votcă şi să tot beau…
Şi îmi vărs amaru' ţie, nene Felinare ! Ce zici de această întâmplare, nene Felinare ?…

La un moment dat, felinarul se îndoaie şi în cele din urmă cade peste Nae Cubilai, care cade şi el, şi bea disperat din sticla cu votcă… apoi începe să cânte…

— Foaie verde mărăcine
Măi vecine, măi vecine,
Află că a căzut un felinar nebun,
Peste un extraterestru bun,
Doar votca îl mai ţine în viaţă,
Omul tot mereu învaţă …
În lumea largă am plecat,
Şi pe toţi v-am salutat...
Daţi-mi votca, ce-aţi făcut cu ea ?
De băut nu mă mai satur, tot mereu aş bea !...
Tra-la-la-la şi tra-la-la...

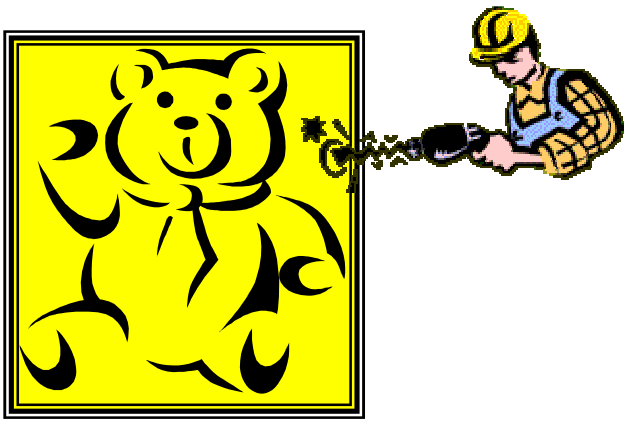

SALTUL CALITATIV ÎN EPOCA TRANZIŢIEI

Îmi aduc aminte de o întâmplare petrecută cândva, în epoca tranziţiei... Într-o zi l-am întâlnit pe amicul Aţă Gae Orzaţă Copae în parcul Cişmigiu... Stătea pe o bancă, privind nişte porumbei care ciuguleau nişte seminţe... Cum l-am văzut, m-am repezit la el şi am strigat, în culmea fericirii...

— În sfârşit, te-am regăsit, băi Aţă Orzaţă ! Ce mai faci ?

— Bine ! Sunt măturător şi lucrez la primărie ! Sunt foarte bun prieten cu primarul Turbăciune şi cu toţi oamenii de prin partea locului ! Cu toate că sunt măturător, află că sunt şi patron... Am o firmă care comercializează mături şi tomberoane, pe care le vând numai angajaţilor de la primărie... Am o altă firmă care comercializează statui, altă firmă care comercializează ceasuri cu cuc, apoi o altă firmă care comercializează gunoaie şi în sfârşit, mai am o firmă care se ocupă cu stârpirea păduchilor din metrou... Dar meseria mea de bază este aceea de hoţ ! Fur şi mint, ăsta sunt eu, Orzaţă !...

— Mi se pare absolut normal ! Acum, în epoca tranziţiei prelungite, cine nu fură, este un fraier !...

— Păi să-ţi spun cum am făcut eu primul milion de dolari... Eram angajat la o băcănie unde mă ocupam de aprovizionarea băcăniei respective cu tot felul de produse, spre exemplu mirodenii, condimente, ingrediente, legume, marmeladă, bomboane şi multe altele... Şi ce crezi că făceam nene Costicuţă ?... Furam !... Ziceam că produsu' s-a stricat şi ziceam că l-am aruncat la gunoi, dar de fapt, le vindeam la nişte clienţi... Şi tot aşa, am reuşit să adun mulţi bani pe care i-am băgat apoi la bancă şi datorită dobânzilor mari, capitalul meu a sporit !... După ce am făcut primul milion de dolari, m-am ocupat cu cămătăria... Dădeam bani cu camătă, diverşilor indivizi ... Şi uite aşa nene Costicuţă, am strâns o avere frumuşică... Apoi, am deschis multe firme, apoi m-am angajat la primăria capitalei ca măturător şi pot să spun că sunt foarte fericit...

— Trebuie să fi nebun să nu fi fericit, am strigat bine dispus... Îţi aduci aminte, nene Orzaţă, de lecţiile de filozofie... Ne învăţa profesorul că acumulările cantitative conduc la salturi calitative...

— Da, aşa este... Ne dădea el ca exemplu, apa de ploaie... Zicea că picăturile de ploaie se acumulează şi la un moment dat, se produce un salt calitativ, adică nenumărate picături de ploaie, formează o baltă... ceva calitativ diferit de picăturile de ploaie... Ai înţeles, nene Costicuţă ?

— Am înţeles, nea Orzaţă... Asistăm nene Orzaţă, în zilele noastre turbulente, la un salt calitativ... Acumulările cantitative au condus la saltul calitativ... În fond, cum eram noi acum câţiva ani ? Eram nişte amărâţi cu pantaloni rupţi, cu cămăşile rupte, cu hainele peticite şi ce făceam ? Acumulam, nene Orzaţă, acumulam !

— Ce acumulam nene Costicuţă, asta nu pricep, ce acumulam ?

— Acumulam… zdrenţe ! Şi tot acumulând zdrenţe s-a produs saltul calitativ… Am trecut de la zdrenţe la haine de lux !...
— Foarte adevărat, nene Costicuţă… Să dau un exemplu de salt calitativ… Nu ştiu dacă îl cunoşti pe Sile Bobârnac, ăla care a câşigat la loto… Ei bine, după ce a câştigat mulţi bani la loto, a spus că nu îi va cheltui pe toate prostiile, a spus că va acumula banii respectivi… A primit banii, apoi i-a pus într-un sac şi apoi a pus sacul cu bani, într-o groapă… După un timp, a mai câştigat mulţi bani la loto… A pus şi banii ăştia într-un sac şi a pus sacul cu bani lângă celălalt sac cu bani… Ei bine, a câştigat nea Bobârnac la loto de nenumărate ori… Şi de fiecare dată punea banii în sac, pe care îl depozita într-o groapă… Ei bine, în cele din urmă s-a produs saltul calitativ… După ani îndelungaţi, banii din saci au putrezit, şi ne-a Bobârnac, a fost nevoit să cerşească !...
— Este într-adevăr, un foarte bun exemplu de acumulări cantative care conduc la salt calitativ… Nene Orzaţă, trăim în epoca tranziţiei, epocă în care cu atât mai mult, acumulările cantitative conduc la salturi calitative… Uite spre exemplu, domnul Culineaţă, a strâns fiare vechi, timp de ani de zile, fier vechi pe care apoi l-a vândut şi după aceea a cumpărat cu banii obţinuţi, un automobil luxos, un elicopter, o vilă, un vapor şi un tanc ! Guvernul nostru, după ce acumulat nenumărate datorii, a făcut un mare salt calitativ, respectiv, şi-a dat demisia !...
O vreme, am tăcut… Apoi, la un moment dat, un individ incredibil de gras, se repede la Orzaţă şi îi trage două perechi de palme şi urlă, nervos…
— Băi Orzaţă, să îţi fie ruşine ! De ce ai venit ieri la cârciumă ? Mai bine stăteai dracu’ acasă… Am auzit că m-ai bârfit de n-ai mai putut ! Ce ai avut cu mine, Orzaţă ? De ce le-ai spus la toţi ăia care erau la cârciumă că eu nu sunt decât o acumulare de minciuni ! Chiar şi un mare om de stat a spus aseară la televizor că nu îi place să fie minţit, dar îi place să mintă !... Ce-ai ai cu mine Orzaţă ?...
Şi individul începu să plângă cu sughiţuri !...
— Auzi, nene Burduţilă, să nu mă faci al dracu’ că te dau pe mâna poliţiei ! Minţi Burduţilă, minţi !...
— Ei şi dacă mint, ce ?... În fond şi la urma urmelor, acumulările de minciuni vor conduce inevitabil, la un salt calitativ, adică la adevăr !... Deci Orzaţă, te poftesc să nu mă mai bârfeşti !...
— Nea Burduţilă, te poftesc să te cari, pentru că dacă mai stai pe capu’ nostru, îţi voi da câteva perechi de palme de o să îţi aduci aminte toată viaţa !...
— Încearcă, Orzaţă, încearcă !...
— Ei bine voi încerca ! Să vedem ce se va întâmpla dacă îţi voi da nenumărate perechi de palme ? Atunci se va produce saltul calitativ ?...
Şi a început să-i dea multe, foarte multe palme lui Burduţilă… Am încercat să îl opresc pe Orzaţă, dar acesta voia neapărat să vadă cum va arăta saltul calitativ în cazul acumulării cantitative – acumularea cantitaivă era reprezentată de numărul impresionant de palme date lui Burduţilă de Orzaţă… Îi tot ziceam lui Orzaţă…
— Calmează-te nene Orzaţă, o să-l omori pe Burduţilă !...
Dar Orzaţă, dădea mereu… Dădea şi spunea…
— Să vedem ce salt calitativ va fi, să vedem… Sunt foarte curios să aflu…
Şi după un timp am aflat… Lui Burduţilă a început să-i crească o mulţime de cucuie !

Apoi, a început să-i crească o cocoaşă respectabilă… Apoi cocoaşa s-a despicat şi din cocoaşă au început să se răspândească nenumărate bancnote !... Erau bani, bani şi iar bani !... A fost ceva de neimaginat !...
Orzaţă şi eu priveam năuciţi !... După un timp, Orzaţă, a exclamat…
— Măi să fie, nene Costicuţă, dacă nu vedeam, nu credeam !… Un aşa salt calitativ, ca urmare a acumulărilor cantitative, nu se poate produce în ţara noastră decât într-o epocă de tranziţie !…
— Aşa mai zic şi eu salt calitativ !... Aşa mai zic şi eu epocă de tranziţie !...
Au trecut ani de zile de atunci, dar un aşa salt calitativ, nu am mai întâlnit… Aşa că de multe ori, de atunci încoace, exclam, cuprins de nostalgie: trăiască saltul calitativ în epoca tranziţiei !... Nu trebuie să mai spun nimic despre banii care au căzut atunci din cocoaşa lui Burduţilă, pentru că oricum nimeni nu va crede că s-a putut întâmpla aşa ceva… E normal, acum nu mai trăim în minunata epocă a tranziţiei !…

CAMPANIE ELECTORALĂ

Nu cred că voi uita vreodată minunata campanie electorală, la care au participat trei titani ai politicii, fără a-l mai socoti şi pe Kuku Ţiuiac Bărzăune, geniul între geniile poporului nostru… Pentru cititorii din străinatte care nu au auzit de minunatul Kuku Ţiuiac Bărzăune, ţin să precizez că a fost preşedintele nostru nepreţuit, a fost, şi este, un tip rotofei, chel, cu privire veşnic încruntată… A fost ce-i drept, un tiran, dar un tiran nepreţuit… Sunt convins că toată lumea îşi aduce aminte cu mare plăcere de cei trei titani ai politicii, dintre care unul este de fapt actualul preşedinte, ei bine, cu toate astea, merită să îi pomenesc din nou şi din nou… Astfel, îl pomensc pe Butelcuţă Ţeţe Capsă, pe atunci candidatul la preşedinţie din partea PLOP (Partidul pentru Liniştirea Opiniei Publice), era un tip deşirat, cu ticuri nervoase; apoi îl pomenesc pe Bubuitorul Trancă, pe atunci candidat la preşedinţie din partea PPTVN (adică Partidul pentru Taxa pe Valoarea Neadăugată); în fine o mai pomenesc, de asemenea, pe Mielușica Urzicuţă Muşcăţea, în acele vremuri, candidată la funcţia de preşedinte al ţării noastre, din partea PUPIC (respectiv Partidul Unităţii Propăşirii Internaţionale a Candidaţilor)… Îmi amintesc cu multă plăcere de nemuritoarea dezbatere care a avut loc atunci, într-o emisiune extraordinară, numită "Foaie verde lobodă, gura lumii slobodă", emisiune moderată de celebrii şi distinşii cronicari politici, Bubulică Hâmţea, un tip corpolent, chel, bărbos, butucănos, dar nespus de simpatic şi de Capsomana Traistă, o tipă înaltă, stafidită, vorbăreaţă şi fudulă…
Îmi amitesc de acel splendid studio de televiziune în care se aflau cei pomeniţi, precum şi un numeros public, care îi susţineau pe cei trei candidaţi…

Aşadar, la două pupitre stăteau cei doi moderatori, iar la alte trei pupitre stăteau candidaţii… Redau în cele ce urmează, extraordinara confruntare electorală ale celor trei titani ai politicii…

La începutul confruntării, moderatorul emisiunii, Bubulică Hâmţea, bine dispus, zbiară:

— Sunt Bubulică Hâmţea, zis şi Gură Spartă şi prezint emisiunea "Foaie verde lobodă, gura lumii slobodă" ! Haide, tăceţi odată ! Începem confruntarea la preşedinţie ! După plecarea din ţară a marelui nostru preşedinte Kuku Ţiuiac Bărzăune, iată că a venit momentul să ne alegem un nou preşedinte ! O rog pe colega mea, Capsomana Traistă, aici de faţă să-l prezinte pe primul candidat, domnul Butelcuţă Ţeţe Capsă, care va candida din partea PLOP, Partidul pentru Liniştirea Opiniei Publice…, după care îi va prezenta şi pe ceilalţi…

Cealaltă moderatoare, Capsomana Traistă, urlă emoţionată:

— Bună seara, domnişoarelor, doamnelor, domnişorilor, domnilor, domnitorilor şi domnitoarelor ! Bună seara tuturor reginelor şi regilor ! Bună seara tuturor tiranilor şi tuturor vedetelor din lumea întreagă !… Bună seara, bună seara, de un milion de ori, bună seara !... Mai întâi de toate, aduc un fierbinte omagiu marelui conducător care a fost Kuku Ţiuiac Bărzăune, care a ales să plece pe alte meleaguri...

Oamenii prezenţi în studioul de televiziune au început să urle, să aplaude, să fluiere şi să scandeze… "Kuku Ţiuiac Bărzăune, este al nostru brav bărbat, este al nostru împărat !"

După un timp, moderatoarea Capsomana Traistă, reluă discursul, foarte emoţionată…

— Şi acum să încep prezentarea candidaţilor. Domnul Butelcuţă Ţeţe Capsă este absolvent a numeroase facultăţi din ţară şi străinătate, ocupându-se în special cu importul şi exportul de produse recuperabile ! Pentru a duce la bun sfârşit activitatea sa de export şi import de produse recuperabile are însă nevoie ca opinia publică să fie liniştită, motiv pentru care a şi înfiinţat partidul pe care l-ai pomenit dragă Bubulică, adică PLOP… Următorul candidat, Bubuitorul Trancă, este un străvechi activist al luptei pentru introducerea taxei pe valoarea neadăugată în ţara noastră, este un luptător neînfricat pentru economia subterană şi subacvatică… În sfârşit şi cea din urmă este doamna Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, celebra fondatoare a PUPIC adică Partidul Unităţii Propăşirii Internaţionale a Candidaţilor. Este celebra iniţiatoare a proiectului de lege numit "Dreptul de a înjura şi de a fi înjurat", care a fost inclus şi în "Drepturile omului"… Vă rugăm acum, stimaţi candidaţi, să ne expuneţi pe scurt proiectele dumneavoastră… Cu ce îi ademeniţi dumneavoastră pe alegători ?

Marele Butelcuţă Ţeţe Capsă, după ce bău puţină apă dintr-un pahar, după tuşi de nenumărate ori, zbieră emoţionat:

— Mai întâi trebuie să mulţumesc marelui Kuku Ţiuiac Bărzăune, să fie clar ! Apoi vă spun cinstit că mă simt ca un vânător sau ca un pescar care momeşte vânatul sau peştele… Asta fiind spusă, eu îi momesc pe alegători cu următoarele… Salarii îndestulătoare pentru toată lumea, vile şi maşini la toţi, cârciumi pentru toţi, concedii de neuitat în Africa, mai exact în deşertul Sahara, precum şi la Polul Nord sau la Polul Sud, după preferinţă, apoi, mâncare la toată lumea, băutură la toată lumea, boli eradicate, stârpirea gripei aviare, a gripei porcine şi a bolii vacii nebune, stârpirea secetei şi a inundaţiilor, eliminarea conservelor alterate din peşte şi în ultimul rând desfiinţarea taxelor adăugate şi neadăugate ! Şi voi asigura liniştea publică. Vor exista cel puţin cinci jandarmi sau zece poliţişti, după preferinţă, pentru fiecare cetăţean, la alegere ! Asta este ceea ce ofer eu, marele Butelcuţă Ţeţe Capsă. Sloganu' meu electoral este următorul… " Dacă nu mă veţi vota, viespile vă vor înţepa."

Au urmat ropote de aplauze dintr-o parte a publicului, iar din altă parte a publicului, s-au auzit râsete şi fluierături… Bubuitorul Trancă, zbiară:

– Îţi baţi joc de noi, mamelucule ? Nu îţi este ruşine să minţi lumea ? Mizerabilule ! De unde ai tu atâţia bani ca să desfiinţezi toate taxele, hahaleră ce eşti ?

Moderatorul emisiunii, Bubulică Hâmţea, intervine autoritar…

– Vă rog, vă rog, domnule Trancă, să fiţi cuviincios… Fiţi cuminte ! Aici eu sunt stăpânul ! Vă reamintim că emisiunea noastră este urmărită de miliardele de telespectatori de pe toate continentele şi insulele de pe planetă şi chiar este urmărită şi de cosmonauţii de la bordul navetei spaţiale ! Aşa că vă rog să vă calmaţi ! Aveţi cuvântul !…

Splendidul candidat, Bubuitorul Trancă, enervat de intervenţia moderatorului, răcni şi lovi în acelaşi timp cu pumnul în pupitru :

– Şi de-aia nu mai pot eu că mă urmăreşte o planetă întreagă, ce să-ţi povestesc, vorbesc cum îmi place ! Poate să mă urmărească şi Tutankamon în persoană !… Cum poate să mintă cu aşa neruşinare nenea Ţeţe Butelcuţă ?!… Să îţi fie ruşine, nene Butelcuţă !...

– Bă javră, pe mine să nu mă faci nene, urlă Butelcuţă Ţeţe Capsă, că nu sunt nene cu tine ! Nu am fost la puşcărie împreună ! Eşti un păduche !

Tremurând de enervare, Bubuitorul Trancă**,** zbiară:

– Ce-ai zis, mă ? Păduche ? Dacă eu sunt păduche, atunci tu eşti o ciupercă otrăvitoare sau un şarpe veninos sau o moluscă sau un ţânţar, de fapt eşti un virus, de fapt eşti un brontozaur, o reptilă carnivoră !… Eşti o bestie !...

Capsomana Traistă, moderatoare, intervine autoritar:

– Domnilor, domnilor, terminaţi dracu' odată !

Foarte nervos, Bubuitorul Trancă, exclamă:

– Nu termin ! Cum să termin, după ce mi-a zis că sunt... păduche ? Am să trec peste asta acuma, dar dacă mă mai jigneşte, am să-l pocnesc de are să vadă stele verzi ! Am să-l muşc de nas de faţă cu toată lumea ! În primul rând vă mărturisesc că sunt un admirator pasionat al marelui Kuku Ţiuiac Bărzăune, să fie foarte clar ! Fostul nostru preşedinte, Kuku Ţiuiac Bărzăune, a fost şi a rămas idolul meu ! Acuma am să spun despre ce promit eu… Promit clar şi răspicat că voi introduce taxa pe valoarea neadăugată !

Uluită, Capsomna Traistă, urlă:
– Ce este asta ?
Bubuitorul Trancă urlă înflăcărat:
— Lăsaţi-mă să vorbesc, nu mă întrerupeţi, stimată moderatoare, că uit ce vreau să spun, datorită emoţiilor copleşitoare ! Este foarte simplu ! Taxa pe valoarea neadăugată este o taxă care nu este adăugată la celelalte taxe şi impozite ! Mai pe înţelesul maselor populare, taxa pe valoarea neadăugată este o taxă în plus ! Prin aplicarea acestei taxe se va asigura un buget suficient de mare, care să le permită cetăţenilor un trai mai mult decât decent, chiar îndestulat şi care taxă va fi plătită de toţi, de la vlădică la opincă ! Sloganu' meu electoral este… "Lăsaţi-mă să vă lovesc odată, cu taxa pe valoarea neadugată !"
Deodată, au izbucnit aplauze dintr-o parte a publicului, dar, din altă parte s-au auzit râsete şi fluierături… Apoi, după un timp, Bubulică Hâmţea spuse calm:
— Linişte, vă rog ! Şi acum ultima şi cea din urmă, doamna Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea !
Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea zbieră, flegmatică:
— Am ascultat cu nespusă plăcere elucubraţiile contracandidaţilor mei, prostiile debitate de ei, mărturisesc că-mi fac o nespusă plăcere !
Bubuitorul Trancă tresări, neplăcut surprins, apoi, după un timp, zbiară:
— Ce-ai spus ? Elucubraţii ? Prostii ? Eşti o nesimţită ! Nu te uiţi la tine ? Parcă eşti o… cârpă ! Sau mai bine zis… o vacă nebună sau o viespe !… Madam Muşcăţea, muşcate-ar o mie de câini turbaţi să te muşte !...
Calmă, Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea spuse flegmatică:
— Cârpă este maică-ta ! Vacă nebună este bunică-ta ! Viespe este nevastă-ta ! Să te lovească taică-tău peste moacă ! Taci şi lasă-mă să vorbesc, că eu nu te-am întrerupt, bestie ! Trebuie să vă spun mai întâi că marele şi inegalabilul Kuku Ţiuiac Bărzăune a fost şi este îndrumătorul meu ! Apoi, trebuie să vă spun că, spre deosebire de voi, mamelucilor, eu nu promit nimic bun !
— Este şi normal, coană mare, ce să aştepte oamenii de la o tembelă ? zbieră Bubuitorul Trancă.
Am crezut că madam Urzicuţă Muşcăţea va urla şi va da cu pumnul în microfon, dar m-am înşelat... Foarte calmă şi flegmatică, spuse:
— Uite cine vorbeşte !? Un dobitoc şi un cretin cunoscut de o lume întreagă ! Te rog să mă laşi să vorbesc, mârlanule ! Mai mult decât atât, am să spun că dacă voi fi aleasă preşedintă, cetăţenii o vor duce infinit mai rău, nu vor mai avea după ce să bea apă ! Inflaţia va creşte mai mult decât galopant, şomajul va fi ceva caracteristic, învăţământul şi sănătatea vor deveni o amintire, iar criminalitatea va creşte în mod înspăimântător, voi îngrădi presa, astfel încât nu va mai exista ziar, revistă sau emisiune de radio sau televiziune care să nu mă ridice în slăvi şi să nu mă laude în fiecare secundă din zi şi din noapte ! Iată că eu nu sunt ca voi, nişte mincinoşi notorii şi neobrăzaţi, eu spun adevărul şi numai adevărul !… Sloganu' meu electoral este… "Alegeţi-mă pe mine şi o să înjuraţi bine !"
Au izbucnit aplauze, dintr-o parte a publicului, din altă parte s-au auzit înjurături şi fluierături…

— Trecem acum, spuse conu' Bubulică Hâmţea calm, la următoarea etapă, a dezbaterii. Fiecare candidat, va pune o întrebare incomodă celuilalt candidat… Aveţi trei secunde să puneţi întrebarea şi şase secunde să răspundeţi ! Ordinea de punere a întrebărilor şi a răspunsurilor, o stabilesc eu, întrucât eu sunt şeful aici ! Dacă nu vă convine, nu aveţi decât să vă adresaţi curţii constituţionale din Honolulu ! E limpede, pentru toată lumea ? Primul va adresa întrebarea, domnul Trancă şi va răspunde doamna Muşcăţea ! Atenţie, trei secunde, pornim cronometrul !
Cu mult dispreţ, Bubuitorul Trancă se adresează cucoanei cu nume de plantă:
— Doamnă Urzicuţă Muşcăţea, ştiţi de ce nu se uită gorilele în oglindă ?
Când a auzit întrebarea, Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, candidată la cea mai mare funcţie în stat, a răspuns etuziasmată:
— Ca să nu se enerveze ! Eu când mă uit în oglindă, sunt aşa de nervoasă, că pur şi simplu sparg oglinda !…
Iarăşi s-au auzit aplauze, dintr-o parte a publicului, iar din altă parte, fluierături…
Enervată, Capsomana Traistă urlă :
— Vă rog să răspundeţi mai repede că vă penalizez ! Acum va întreba doamna Muşcăţea şi va răspunde domnul Butelcuţă ! Atenţie, trei secunde !
— Să ne răspundă domnul Butelcuţă, la următoarea întrebare, zbieră Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea… De ce vacile refuză cu încăpăţânare să mănânce cârnaţi prăjiţi şi de ce refuză sistematic să bea bere ?...
— O avertizez pe doamna Muşcăţea că a depăşit cu o secundă timpul pe care l-am alocat pentru întrebare, răcni Bubulică Hâmţea. Răspundeţi domnule Butelcuţă, aveţi şase secunde la dispoziţie !
— Ai pus două întrebări, viperă bătrână, strigă Butelcuţă Ţeţe Capsă, nervos… Am să-ţi răspund totuşi… Vacile refuză să mănânce cârnaţi prăjiţi şi refuză să bea bere, dintr-un singur motiv şi anume pentru că sunt proaste şi nu ştiu ce este bun, se mulţumesc să rumege iarbă ! Eu mănânc tot timpul cârnaţi prăjiţi şi în loc de apă, beau bere, să se ştie !… Trebuie să fiu cretin să stau şi să rumeg paie aşa cum fac vacile ! Eşti mulţumită de răspuns, cotoroanţă tâmpită ?…
După ce scuipă scârbită, Capsomana Traistă strigă enervată la culme:
— Domnule Butelcuţă, aţi depăşit şi dumneavoastră timpul ! Vă rog să vă concentraţi şi să fiţi mai sintetici cu răspunsurile dumneavoastră, ce dracu' vreţi să mă rog în genunchi ?! Vă rog să nu abuzaţi de răbdarea mea ! Apoi, vă rog să vă controlaţi cuvintele ! Vă interzic să mai folosiţi cuvântul cotoroanţă !... Acum întreabă domnul Butelcuţă şi răspunde domnul Trancă ! Poftim domnu' Butelcuţă, întreabă, odată ! Nu uitaţi trei secunde întrebarea şi şase secunde răspunsul !
După ce se gândi câteva minte, Butelcuţă Ţeţe Capsă spuse:
— Să-mi răspundă domnul Trancă, de ce urlă câinii la lună ?
— Câinii urlă la lună pentru că aşa îmi place mie, strigă Bubuitorul Trancă, şi de fapt nu urlă, de fapt latră, boule, nici măcar atâta lucru nu ştii !? Eşti mulţumit de răspuns, domnule Butelcuţă ?
Capsomana Traistă, foarte nervoasă, urlă…

— Eu şi cu Bubulică hotărăsc dacă domnul Butelcuţă va fi mulţumit sau nu ! Ai înţeles, nene Trancă ? S-a hotărât de către Organizaţia Naţiunilor Unite ca noi, adică Bubulică Hâmţea şi Capsomana Traistă, să conducem această confruntare electorală, aşa că vă rog să vă conformaţi !... Nu se admite nici măcar o singură excepţie de la această hotărâre, iar dacă nu vă convine, nu aveţi decât să vă retrageţi din cursa electorală ! Este clar pentru toată lumea ? Sau vreţi să repet ?... Bine, văd că nu vreţi să mai repet... Deci, după aceste întrebări importante, vă voi pune trei întrebări mai distractive, ca să mai destindem atmosfera ! Încep cu domnul Butelcuţă şi îl invit să ne spună cum a făcut, cum a realizat, primul miliard de dolari ?

— Vă spun cinstit că a fost teroare, spuse vesel Butelcuţă Ţeţe Capsă dar am îmbinat hărnicia cu hoţia ! Câte nu am făcut ! Am speculat la bursă, am încheiat contracte fictive, am creat firme fantomă şi nu în ultimul rând am primit comisioane grase... Am primit multe moşteniri, m-am însurat de şapte ori, numai cu doamne incredibil de bogate şi foarte în vârstă, de la optezci de ani în sus !...

— Uluitor, exclamă Capsomana Traistă.

— Recunosc, continuă vesel Butelcuţă Ţeţe Capsă, recunosc că am avut şi noroc, am câştigat la loto şi la alte jocuri de noroc... Dar cei mai mulţi bani, i-am câştigat vânzând seminţe de dovleac şi broaşte ţestoase ! Ei bine, nu îmi este ruşine când spun că am vândut seminţe de dovleac şi broaşte ţestoase ! Nu îmi este ruşine, de fapt nici nu ştiu ce înseamnă acest cuvânt, ca să fie foarte clar ! Ce-i aia... ruşine ?... Nu înţeleg, vorbiţi româneşte !...

Au izbucnit aplauze furtunoase dintr-o parte a publicului, iar din altă parte, s-au auzit fluierături şi înjurături...

— Mulţumim foarte mult, zbieră Capsomana Traistă, după ce zarva se mai potoli... Acum întrebarea pentru doamna Muşcăţea... Doamna Muşcăţea, cum aţi reuşit să creaţi atâtea magazine, atâtea firme şi atâtea bordeluri ? Cum ? Este incredibil !...

Doamna Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, după ce scuipă de trei ori, se răsti la Capsomana Traistă...

— Muncind, muncind şi iar muncind, muncind pe brânci, să fie foarte clar ! Eu n-am furat ca antevorbitorul meu, nu am jefuit ! Pentru mine ziua nu are ca pentru toată lumea, douăzeci şi patru de ore, pentru mine ziua are şapte sute de ore, să fie foarte clar !...

Capsomana Traistă, înfuratră, urlă:

— Pentru mine ziua are opt milioane de ore, cucoană Muşcăţea !

— Eşti o mincinoasă notorie, urlă Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea ! Nu se poate ca o zi să dureze opt milioane de ore, am zis ! Şapte sute de ore este credibil, dar opt milioane de ore nu poate fi credibil ! Şi cum spuneam, pentru mine ziua are şapte sute de ore şi faptul că pentru mine ziua are şapte sute de ore, mi-a permis să realizez tot lanţul de magazine, de firme şi de bordeluri, unde sunt patroană şi o spun fără ruşine ! Sunt mândră de bordelurile mele !...

Capsomana Traistă**,** după ce bău un pahar cu apă, zbieră:

— Ruşinea nu are ce căuta în această campanie electorală !

— Şi pentru mine este valabil ceea ce a spus domnul Capsă, strigă exuberantă Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, adică şi pentru mine ruşinea este un cuvânt absurd, lipsit de sens… fără înţeles şi o spun cu modestia ce mă caracterizează…
Capsomana Traistă, după ce se scărpină, după ce tuşi îndelung, o întrebă pe distinsa candidată la preşedinţie :
— Oare ce înseamnă ruşinea, stimată doamnă Mieluşica Muşcăţea ?...
— Nici eu nu pricep, zbieră cucoana Urzicuţă, ce înseamnă… ruşinea !? Să mă lămurească şi pe mine cineva, ce înseamnă ruşinea ? Acest cuvânt ar trebui interzis din vocabularul limbii române ! De altfel voi iniţia un proiect de lege… În legea asta se va arăta foarte clar că oricine va folosi cuvântul ruşine în orice situaţie, va fi amendat şi chiar va putea face puşcărie !...
Capsomana Traistă spuse extaziată:
— Mulţumim enorm de mult ! În sfârşit şi în ultimul rând adresez întrebarea pentru domnul Bubuitorul Trancă… Vă rog să ne spuneţi domnule Trancă, cum se face că dumneavoastră sunteţi cel mai bogat om de pe planetă şi din toate timpurile ?…
— O parte din avere am primit-o moştenire de la un unchi îndepărtat, putred de bogat, zbieră Bubuitorul Trancă… Acest unchi îndepărtat a emigrat cu mult timp în urmă în vestul sălbatic din America şi s-a îmbogăţit făcând comerţ cu pioneze, scobitori, chibrituri, ace cu gămălie, cactuşi, hârtie igienică, seminţe de floarea soarelui, papuci, peniţe şi altele… Într-o noapte a visat-o pe celebra cântăreaţă Mumila care i-a poruncit să-şi lase averea… cuiva… Altfel, dacă nu îşi lasă averea cuiva, atunci va pierde averea şi va ajunge atât de sărac încât şi câinii turbaţi vor fugi din calea lui ! Şi acum urmează întrebarea la care tot eu voi răspunde… Cine a fost fericitul care a primit averea ?
— Cine a fost, nene Trancă ? întrebă nerăbdătoare Capsomana Trancă.
— Răspunsul este foarte simplu ! Eu am fost fericitul care a primit averea !... În afară de asta, am câştigat mulţi bani la jocuri de noroc, apoi am primit multe donaţii constând în sume imense de bani şi în sfârşit, am descoperit multe comori !...
Bubulică Hâmţea care tăcuse în ultima vreme, se repezi la microfon şi răcni:
— Mulţumim extraordinar de mult domnului Trancă… Acum ar trebui să urmeze patru ore de pauză publicitară, dar nu o vom da, pentru că urmează un anunţ incredibil de important. Anunţul este următorul. Am organizat un sondaj de opinie cu privire la şansele candidaţilor de a fi aleşi în funcţia de şef al statului… Aşteptăm cu nerăbdare rezultatul sondajului ! Acum urmează ca fiecare candidat să povestească o întâmplare din viaţa lui… Începe doamna Muşcăţea !
— Când am fost la grădiniţă, strigă Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, am scris o poveste de dragoste… Ah, dragoste, dragoste, tu eşti o pacoste ! Povestirea era cam aşa… Într-un sătuc pierdut prin creierul munţilor Carpaţi, trăia în acea atmosferă cu aerul tare, două familii de ciobani, cu mioriţe lae, lae bucălae… O familie avea un fecior, pe nume Boţilă şi ailaltă avea o fiică, pe nume Seaca… Aceste două familii nu se prea înţelegeau din cauza unor mioriţe lae, lae şi iar lae, lae bucălae şi care behăiau mereu, be-he-he, be-he-he, be-he-he şi care constituiseră mărul discordiei. Acuma, Seaca se îndrăgosteşte de Boţilă, dar când i-a spus lui maică-sa de asta, maică-sa s-a supărat, dar i-a spus că îi va face cunoştinţă cu un cioban şef pe nume Ciucea…

— Cu mult respect, spuse calm Bubulică Hâmţea, vă rugăm să comprimaţi, adică să scurtaţi povestirea că deja este miezul nopţii…

Când a auzit ce a spus Bubulică Hâmţea, Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea răcni, scoasă din minţi:

— Şi ce dacă este miezul nopţii ? Chiar nu vă daţi seama că mă enervaţi îngrozitor ? Lăsaţi-mă să povestesc, suntem în campanie electorală, adică ce, a dispărut libertatea de exprimare ? Conform cu dreptul sfânt al fiecărui om de a înjura şi de fi înjurat, drept pentru care m-am luptat, m-am bătut ca o nebună, ani de zile, dacă mă mai întrerupeţi, am să vă muşc şi am să vă înjur mult şi bine, ca un birjar, clar ?!…

— Îmi cer scuze cu umilinţă, doamnă Muşcăţea, spuse slugarnic Bubulică Hâmţea !

— Deci continui, urlă dezlănţuită Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea… I-a făcut cunoştinţă cu Ciucea şi Seaca nu mai putea de bucurie… Dansa, cânta, chiuia, se tăvălea, recita poezii, cosea, picta, sculpta, făcea mâncare, mătura, bea ţuică bătrână, construia case, spăla rufe, ţopăia, omora muşte şi ţânţari, spăla porcii, pieptăna oile, scria romane istorice şi piese de teatru, rezolva ecuaţii şi sisteme de ecuaţii şi probleme de geometrie, viziona filme poliţiste, filme pornografice, filme ştiinţifico-fantastice, filme istorice şi filme documentare. Nu mai putea de bucurie, iar maică-sa se tăvălea în ţărână de fericită ce era !… Dar Seaca nu a stat prea mult cu Ciucea pentru că acesta avea cinci copii şi în plus, a fost schimbat din funcţia de cioban şef şi în locul lui a fost pus Boţilă…

— Termină odată, croncănitoare bătrână ! urlă Bubulică Hâmţea.

— Ba nu termin, tontule, să fie clar !... Aşa că Seaca a divorţat de Ciucea şi s-a măritat cu Boţilă în ciuda discordiei dintre părinţi şi a trăit cu Boţilă, până când acesta a fost schimbat din funcţia de cioban şef şi a fost pus din nou Ciucea… Apoi a divorţat de Boţilă şi s-a măritat din nou cu Hahău… Şi tot aşa, s-a măritat şi a divorţat, până când s-a pensionat…

— Incredibil, zbieră Bubulică Hâmţea.

— Asta a fost povestea după care s-a făcut o telenovelă cu un succes mondial incredibil, după cum ştiţi, urlă Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea… Eu am fost autoarea scenariului, ceea ce nu se mai ştie !...

— O întrebare pentru doamna Muşcăţea, strigă Bubulică Hâmţea... Ce s-a întâmplat cu Boţilă şi cu Ciucea ?

Îngâmfată, Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea strigă:

— În cele din urmă Boţilă a devenit hingher, iar Ciucea a devenit gunoier !...

Au urmat câteva secunde de linişte… Nimeni nu mai spunea nimic… Se părea că nu mai era nimic de spus… La un moment dat, Bubulică Hâmţea, urlă…

— Mulţumim, urmează domnul Trancă…

— Vă rog să fiţi foarte atenţi, zbieră Bubuitorul Trancă.

Plin de bunăvoinţă, Bubulică Hâmţea, spuse:

— Suntem foarte atenţi mult stimate domnule Trancă…

— Trecând întâmplător pe strada Hârciogului, zbieră Bubuitorul Trancă, am văzut un cărucior, de care era agăţată o tăbliţă pe care era scris, citez din memorie… ”cărucior de vânzare, sunaţi şi vorbiţi cu proprietarul”… Am încheiat citatul… Şi atunci, nu ştiu ce mi-a venit, că am sunat şi am vorbit apoi cu proprietarul, respectiv cu un anume Zambilică Biciuşcă Delabreaza… Am spus că vreau să cumpăr căruciorul, deşi nu aveam nevoie de cărucior !… Vă puteţi închipui asta ?...
Foarte nervos, Bubulică Hâmţea strigă:
— Vă rog insistent domnule Trancă, să nu mai trăncăniţi atâta, adică mai bine zis, să nu mai lungiţi povestirea !...
— O lungesc cât poftesc eu, urlă Bubuitorul Trancă ! Ei comedia dracului, trăncănesc cât vreau eu, nu îţi este ruşine să mă întrerupi, nene Hâmţea ?! Fi atent, să nu mă mai întrerupi, că te zdrobesc !... Nu uita că mă numesc Bubuitorul Trancă ! Deci, reiau povestirea… Am vorbit deci cu Zambilică Biciuşcă Delabreaza şi m-am înţeles cu el… Zambilică, a fost de acord să se despartă de cărucior ! Numai că a trebuit să-i dau în schimbul căruciorului, o casă, o frumoasă curte, o grădină, o piscină şi o seră ! Mărturisesc că a fost cea mai bună afacere din viaţa mea ! Pentru că apoi, am vândut căruciorul unui cuplu de multimiliardari americani, şi am primit pentru el un submarin, o şalupă şi o vilă cu treizeci de camere, situată în Australia !…
Plictisită, moderatoarea Capsomana Traistă, strigă:
— Bine ! Îl rog acum pe ultimul şi cel din urmă, domnul Butelcuţă, să ne spună şi domnia sa o povestire din viaţa domniei sale !
— Trebuie să vă mărturisesc că în tinereţea mea, până să ajung mare afacerist, am avut o sută de meserii, spuse vesel Butelcuţă Ţeţe Capsă…
— Doar o sută de meserii aţi avut ? întrebă uluită Capsomana Traistă.
— Ce să fac, strigă vesel Butelcuţă Ţeţe Capsă, asta a fost situaţia, dar au fost numai meserii frumoase ! Am fost hingher, măcelar, cârnăţar, spălător de rufe şi de vase de bucătărie, spălător de closete, măturător, întreprinzător particular, vânzător ambulant de ciorapi, traficant de droguri, coşar, văcar, toboşar, tinichigiu, terorist şi multe altele... Nici nu visam, atunci, că voi fi fericitul posesor al acestei averi uluitoare pe care o am acum şi o spun, fără falsă modestie !

Moderatoarea Capsomana Traistă se uită neliniştită la ceas şi strigă nervoasă:
— Îl rog enorm de mult pe minunatul candidat să comprime expunerea, adică să se exprime în puţine cuvinte !...
— Află coană mare, strigă nervos Butelcuţă Ţeţe Capsă, află că n-am să comprim expunerea. N-ai decât să-mi scoţi microfonu’ din priză, să vedem, ai curaju’ ? Deci continui ! Am ajuns să fiu chiar şi baron !… Ah, cel mai mult mi-a plăcut să fiu baron, dar apoi m-au pasionat afacerile !… Pe vremea când eram baron, mă întrebam mereu… oare de ce orăcăie broaştele ?… Cineva mi-a spuns că broaştele orăcăie din cauză că au nişte pungi pline cu aer, aşezate lângă urechi şi când iese aeru’ din pungi se produce zgomotul ăla de orăcăit de broască… Dar eu nu am priceput totuşi… De ce au broaştele, pungile alea cu aer ?… Tot când eram baron, a venit o babă la mine şi mi-a spus că va face nişte vrăji şi mă va transforma în broască ! Poate că nu credeţi, dar, m-a transformat în broască ! Şi atunci am aflat de ce au broaştele pungile cu aer !...

Capsomana Traistă, după ce fluieră şi după ce orăcăi, se strâmbă, izbi cu pumnul în pupitru şi spuse, în cele din urmă:
— Stimate şi iubite domnule Butelcuţă, vrem să aflăm şi noi de ce au broaştele pungile cu aer ?
Plin de importanţă Butelcuţă Ţeţe Capsă, strigă:
— Este foarte simplu !... Pe de o parte, pungile cu aer au rolul de a produce sunetul caracteristic de orăcăit şi pe de altă parte, cu ajutorul pungilor cu aer, broaştele pot să plutească liber pe apă !... Asta este explicaţia simplă. Apoi, broască fiind, am renunţat la titlul de baron local şi am plecat în pribegie în lumea largă... M-am întâlnit apoi cu un vrăjitor, care m-a transformat apoi la loc în om şi apoi m-am apucat de afaceri şi am ajuns, iată, să particip la această frumoasă campanie electorală !...
— Gata, ajunge, urlă Capsomana Traistă.
— Numai o secundă, urlă Butelcuţă Ţeţe Capsă !... Să mai spun ceva... S-ar putea să mă mai cheme şi... Broscuţă ! Ah, ce frumos, sună... Butelcuţă Broscuţă !
Plină de voie bună, Capsomana Traistă, spuse:
— Cutremurătoare povestire, într-adevăr ! Şi acum un mesaj pentru electorat ! Poftiţi...
— Să mă votaţi pe mine, strigă Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea ! Eu muncesc şapte sute de ore pe zi, fără pauză ! Eu nu vă promit că o să trăiţi ca în rai, vă promit în schimb că o să munciţi mai mult, mai repede, mai bine şi veţi ajunge să mâncaţi urzici şi mere pădureţe ! Să fie foarte clar !... Iată un alt slogan electoral al meu... " Pe mine să mă votaţi, mult şi bine o să lucraţi şi de foame o să răbdaţi ! "... Vă voi dărui nenumărate bordeluri !... Pe mine să mă votaţi !...
S-au auzit aplauze furtunoase dintr-o parte a publicului, iar din altă parte, fluierături şi înjurături...
— Ba pe mine să mă votaţi, urlă Bubuitorul Trancă ! Alegeţi pe Trancă preşedinte !... Eu vă promit taxa pe valoarea neadăugată şi impozite multe ! Veţi avea o viaţă minunată !... Dacă voi fi ales preşedinte, veţi trăi mai bine decât în paradis ! Scurt, clar şi precis !
Din nou s-au aplauze furtunoase dintr-o parte a publicului, iar din altă parte, fluierături, înjurături...
— Stimate alegătoare şi stimaţi alegători, zbieră Butelcuţă Ţeţe Capsă, dacă mă votaţi pe mine, votaţi pentru liniştirea opiniei publice, aşadar, votaţi... Butelcuţă Broscuţă !... Voi oferi multe fripturi de pui şi de porc şi mulţi cârnaţi şi mulţi mititei, voi mai oferi multă ţuică, bere şi vin, tuturor celor ce mă vor alege ! Celor care nu mă vor alege, le voi oferi ardei iute şi hrean, ca desert, piper cu muştar, iar ca băutură, apă de ploaie ! Să se ştie ! Marele Butelcuţă este bun cu toată lumea !
Încă odată s-au auzit aplauze furtunoase dintr-o parte a publicului, iar din altă parte, fluierături şi înjurături...
Bubulică Hâmţea, care tăcuse, găsind un moment de linişte, strigă:

— Şi acum, rezultatul sondajului de opinie… Conform sondajului de opinie, conduce doamna Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea ! Domnia sa a adunat patruzeci de procente. Urmează cu douăzeci şi trei de procente… domnul… Butelcuţă Ţeţe Capsă, poreclit şi… Broscuţă… În sfârşit şi cel din urmă, domnul Bubuitorul Trancă cu zece procente. Restul sunt nehotărâţi… Sondajul a fost efectuat pe un eşantion reprezentativ de una sută persoane, angajaţii din televiziunea noastră, care au avut amabilitatea să răspundă la întrebările puse de operatorii angajaţi la firma de sondare a opiniei publice… Are o marjă de eroare de numai optzeci de puncte procentuale !
Publicul începu să aplaude şi să fluiere… După un timp, Capsomana Traistă strigă extaziată:
— Să mai adaug, că sondajul de opinie a fost confirmat şi de un cunoscut ghicitor în cafea turcească şi în frunze de urzică, din comuna Belciugele, de celebrul Măţăoanu ! Să se ştie !... Şi acum, emisiunea noastră electorală se încheie aici…
Publicul era în delir, aplauda şi fluiera !... După un timp, Bubulică Hâmţea gâtuit de emoţie, spuse:
— Vă rog să vă potoliţi, da, aţi auzit bine, emisiunea se încheie aici, gata !…
Dar publicul, era în delir şi continua să aplaude frenetic şi să fluiere…
— Emisiunea se încheie, zbieră Capsomana Traistă, dar nu înainte să vă obligăm ca mâine, de fapt azi, că se luminează de ziuă, să vă prezentaţi la vot şi să votaţi pe cel sau pe cea care v-a câştigat încrederea…
— Să nu care cumva să nu vă prezentaţi la vot că atâta vă trebuie, urlă Bubulică Hâmţea !... Doar nu vreţi să ne facem de ruşine în faţa lumii întregi şi în faţa fostului nostru preşedinte, inegalabilul Kuku Ţiuiac Bărzăune ?
— Prin votul vostru, strigă Capsomana Traistă, veţi asigura liniştea şi fericirea şi bunăstarea copiilor şi urmaşilor voştri, a strănepoţilor voştri, a stră-stră–nepoţilor voştri în vecii vecilor, veţi da dovadă de civism, de patriotism şi de abnegaţie… Europa, America, Africa, Asia, Australia şi Indochina se uită ţintă la noi prin telescoape şi ne urmăreşte cu multă asiduitate ! Şi dacă vreţi să ne integrăm în imensa familie a ţărilor civilizate şi să nu rămânem pe dinafară, veniţi cu toţii la vot ! Da, aţi auzit bine, vom intra în imensul concert al ţărilor civilizate !... Fostul nostru preşedinte, genialul Kuku Ţiuiac Bărzăune, se uită cu mare atenţie la noi !... Comandamentele de jandarmi şi de poliţişti abia aşteaptă să vă însoţească, de acasă şi până la urnele de vot ! Aşadar, votaţi pentru… Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, pentru Bubuitorul Trancă sau pentru… Butelcuţă Ţeţe Capsă şi căruia i se mai spune şi… Broscuţă !… Voi veţi decide !
Butelcuţă Ţeţe Capsă care se agita la pupitru, reuşi în cele din urmă, cu un ultim efort, să strige:
— Numai o secundă… Simbolul meu electoral este o butelcă însoţită de o muscă ţeţe, iar sub musca ţeţe, este scris… nu uitaţi vă rog, este scris cu litere de o jumătate de metru… "Broscuţă" !… Votaţi… Butelcuţă Broscuţă ! Nu uitaţi, o butelcă şi o broscuţă !
— Fantastic, domnule Butelcuţă, strigă nervoasă Capsomana Traistă, de câte ori să repet că emisiunea s-a încheiat şi campania electorală s-a încheiat, vreţi să ne amendeze ăia de la comisia electorală centrală ?…
Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea care bătea cu pumnul în pupitru, după un timp, izbucni:

— Simbolul meu electoral este foarte sugestiv… Este un crocodil cu botul căscat, care se pregăteşte să muşte !… Ţin să subliniez că animalul meu preferat este crocodilul ! Crocodilul mă reprezintă ! Nu uitaţi, votaţi… Muşcăţea, votaţi crocodilul !…
Bubuitorul Trancă, tropăia nervos şi în cele din urmă, urlă:
— Simbolul meu electoral este un… bici sub care este scris cu litere de un metru, cuvântul… Bubuitorul… Alegeţi… Bubuitorul Trancă !… Să trăiască ! Nu uitaţi, biciul !
Plin de voie bună, Bubulică Hâmţea, după ce râse cu hohote câteva minute, strigă:
— Iată, pentru a vă distra şi astfel să mergeţi cu zâmbetul pe buze la vot, am să vă spun un banc pe care îl ştiu de la un fost candidat la preşedinţie care a fost şi crescător de găini şi de curci oătoare şi care a devenit apoi vânzător de ouă într-o piaţă din Bucureşti… Atenţie spun bancul…
— Atenţie, miorlăi Capsomana Traistă, să ascultăm bancul spus de Bubulică !...
Plin de importanţă, Bubulică Hâmţea începu să spună bancul…
— La un psihiatru se prezintă într-o zi, un individ... Individul îi spune acestuia că de multă vreme îşi închipuie că este o... periuţă de dinţi !...
— Foarte interesant !... Şi eu aş vrea să fiu o... periuţă de dinţi ! Ce a spus psihiatrul, Bubulică ?...
— Psihiatrul, continuă Bubulică Hâmţea, după ce se uită bine la el, îi spune acestuia că are dreptate şi că este foarte bucuros că are în sfârşit, o periuță de dinți bună. Apoi, psihiatrul a mărturisit, cu lacrimi în ochi, că de vreo doi ani îşi închipuie că este... pastă de dinţi !... Am terminat de spus bancul, să se ştie... Mai trebuie să adaug că şi eu aş vrea să fiu... pastă de dinţi !... Să afle întreaga lume !...
Deodată, de Capsomana Traistă se apropie un individ bondoc care îi şopti ceva la ureche… Capsomana Traistă, foarte emoţionată, zbieră:
— O veste senzaţională, de ultimă oră ! Marele, inegalabilul, Kuku Ţiuiac Bărzăune, fostul preşedinte, se află printre noi ! Poftiţi, poftiţi, mult iubite şi stimate domnule Kuku Ţiuiac Bărzăune !...
Apare Kuku Ţiuiac Bărzăune... Cei doi prezentatori se reped la Bărzăune şi îi pupă mâinile... Cei trei candidaţii la preşedinţie se reped şi ei la Bărzăune şi îi pupă mâinile, apoi fac plecăcuni... Apoi Bărzăune se apropie de un microfon şi vorbeşte...

— Acuma gata !... Să meargă toată lumea la vot, că praf şi pulbere am să vă fac pe toţi, dacă voi constata că veţi chiuli ! Să votaţi pentru Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea ! Să votaţi pentru Butelcuţă Ţeţe Capsă, zis şi Broscuţă ! Să votaţi pentru Bubuitorul Trancă !… Toţi aceşti candidaţi sunt discipolii mei ! Eu i-am crescut, eu i-am educat, eu i-am învăţat, aşa că aveţi toată încrederea !...
Tremurând de emoţie, Capsomana Traistă zbiară :
— Iubite domnule Kuku Ţiuiac Bărzăune, am primit semnale, de la reporterii noştri, că pe strada Gheonoaiei, unde se află urnele de la o secţie de votare, de la secţia de votare 300007, deja este un şir de oameni, lung de trei kilometri…
— Foarte bine, foarte bine, urlă Kuku Ţiuiac Bărzăune

— Oamenii se înghesuie cu multă nerăbdare să îşi exercite dreptul la vot, care este scris cu litere mari de trei metri în constituţie ! Jandarmii şi poliţiştii practic nu mai pot să facă faţă, este aşteptată armata să dea o mână de ajutor ! Trupele de infanterie, de paraşutişti şi de tancuri, trupele antiteroriste, se pregătesc să vină, iar comisia electorală deja dă semne de epuizare !...
Vădit satisfăcut, Kuku Ţiuiac Bărzăune urlă:
— Aşa este normal să fie, aşa este într-o ţară civilizată, o spun eu, Kuku Ţiuiac Bărzăune !
— Observatorii internaţionali sunt copleşiţi, zbiară Capsomana Traistă, practic nu le vine să creadă !... Au impresia că visează !... Se ciupesc, îşi dau palme, se stropesc cu apă rece şi tot nu le vine să creadă, unii dintre ei au leşinat, stimaţi telespectatori ! Este fenomenal, incredibil !... Oamenii joacă, chiuie, se agită, este ceva fantastic, se aud şi bubuituri provenite de la artificii !... Uluitor !... Mulţi oameni scandează aşa... "Tot ce-avem mai drag pe lume, este Kuku Ţiuiac Bărzăune !"
Ceea ce se întâmplă, este de necrezut ! Uluitor !
— Bravo, urlă Kuku Ţiuiac Bărzăune !... Dacă aş fi constatat că lumea ar fi absentat, nu s-ar fi prezentat la secţiile de votare, atunci tunurile şi tancurile ar fi bubuit fără încetare ! Doar mă ştiţi cum sunt ! Am fost conducătorul vostru, geniul vostru, atâţia ani de zile ! Să nu uitaţi niciodată cuvintele mele, cuvinte care au fost tipărite şi traduse în toate limbile planetei ! Iată acele memorabile cuvinte, pe care le-am scris atunci...

Avion cu motor,
Ia-ne şi pe noi în zbor !
Eu sunt un alegător,
Să votez mi-e tare dor !...
Eu sunt un om din popor,
Şi muncesc cu drag şi spor,
Pe al patriei ogor,
Şi votez un domnitor !...
Eu sunt un simplu senator,
Şi muncesc de mă omor,
Iar la vot alerg şi zbor,
Să votez un conducător !
Iar eu sunt un biet judecător,
Şi cu votul fac amor,
Eu sunt un mic întreprinzător,
Şi votul, îmi este drag şi îl ador,
Eu votul îl iubesc,
Dacă nu votez, mă îmbolnăvesc,
Până şi câinele Azor,
Votează cu mult spor !

După acest discurs uluitor, au urmat desigur, aplauze furtunoase, fluierături, sacandări – KuKu Ţiuiac Bărzăune, Kuku Ţiuiac Bărzăune…, Urzicuţă Muşcăţea…, Urzicuţă Muşcăţea…, Bubuitorul… Trancă, Bubuitorul… Trancă,… Butelcuţă… Broscuţă…, Butelcuţă… Broscuţă… Cu toţii la vot !... Până şi câinele Azor… Votează cu mult spor !

S-a auzit apoi, o frumoasă muzică de promenadă… Toată lumea era beată de fericire !...

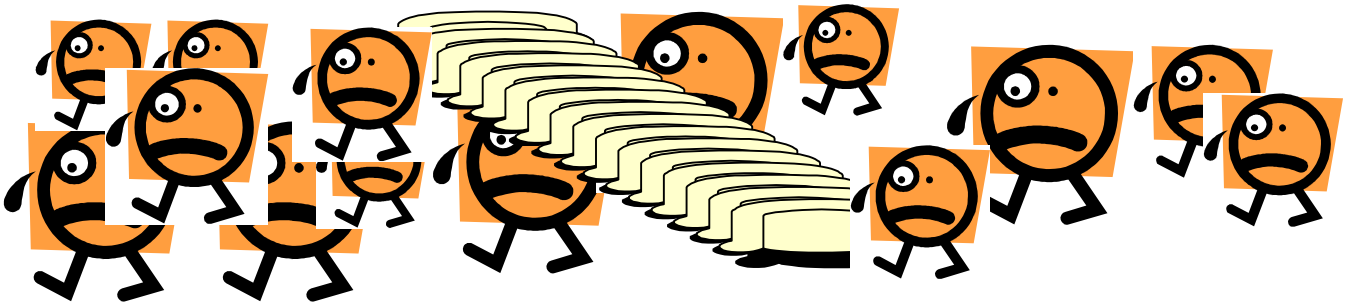

FORUM

Într-o zi, neavând ce face, şi trebuie să adaug că aceasta mi se întâmplă foarte rar, cam odată la trei ani, m-am hotărât să navighez pe internet… Tot hoinărind printre tot felul de articole, bloguri şi alte locuri interesante de pe reţeaua asta imensă numită internet, am nimerit la ziarul "Trâmbiţa Capitalei", celebrul ziar condus de nemuritorul Pafnutie Cârpea.

Era acolo un articol semnat chiar de titanul ziaristicii româneşti, suspomenitul Cârpea. Iată acest articol senzaţional, care a şi stârnit de altfel numeroase discuţii pe forum, adică pe locul special alocat discuţiilor diverşilor cititori ai articolului...

Transcriu aşadar, articolul senzaţional al titanului Cârpea…

"Despre rolul broaştelor şi coaselor în politica noastră"…

De la broaştele ţestoase ştim că pentru a reuşi într-o bătălie trebuie să fi şmecher, obraznic şi impertinent ! De la broaştele râioase ştim că pentru a reuşi în viaţă trebuie să orăcăi cât mai mult şi cât mai bine… De la coasă am învăţat că pentru a tăia iarba cât mai bine trebuie ca acea coasă să fie cât mai ascuţită iar cosaşul trebuie să o mânuiască foarte bine… Dar de la nemernica aceasta numită Mielușica Urzicuţă Muşcăţea, ce să înveţi ? Stau eu, marele Pafnutie Cârpea şi întreb… Ce să înveţi ?... Nimic bun, răspund tot eu, imensul Pafnutie Cârpea… Această nemernică patentată numită Mielușica Urzicuţă Muşcăţea, a avut neruşinarea să se lege de mine, marele patron, Pafnutie Cârpea, pe motiv că nu am lăudat-o şi nu am susţinut-o în campania electorală ! Această mamelucă ordinară numită Mielușica Urzicuţă Muşcăţea, a avut neruşinarea să candideze la funcţia supremă în stat contra favoritului meu, Bubuitorul Trancă, pentru că pe idiotu' ăla numit Butelcuţă Ţeţe Capsă, nu mai este cazul să îl pomenesc decât aşa, în treacăt, pentru că nu merită să primească nimic, nici măcar o ceapă degerată.

Deci revenind la Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, care nu este altceva decât o putină umblătoare, deci de la idioata asta nu poţi să înveţi decât să rabzi de foame şi de sete… În epoca aceasta, numită epoca Muşcăţea, au început să apară tot felul de monştri, de ciori şi de ploşniţe...
În concluzie, stimaţi cititori, stau eu şi vă întreb, de ce aţi votat-o pe nemernica asta ca să iasă preşedintă ? La ce v-aţi gândit atunci când aţi votat-o ?... Aţi vrut să trăiţi prost ? Ei bine acum trăiţi foarte prost !... În curând veţi trăi inimaginabil de prost ! Aţi vrut să tremuraţi de frig, iarna ? Ei bine, în curând veţi clănţăni de frig tot timpul ! Aţi vrut să turbaţi de căldură, vara ? Ei bine în curând o să vă prăjiţi la Soare ca peştii în tigaie !... Şi voi ce ziceţi ? Trăiască Muşcăţea, asta ziceţi ! Să fiţi voi ai dracului de alegători tonţi care aţi votat-o pe Muşcăţea !... Că aşa a ajuns preşedintă această toantă numită Muşcăţea, a ajuns datorită votului unor mameluci dezaxaţi !... Că nu aţi vrut să mă ascultaţi pe mine cînd vă spuneam… măi oameni buni, nu o votaţi pe căţeaua asta de Muşcăţea, că o să fie vai şi amar de voi… Dar ce, vouă vă era gândul la vorbele mele ? V-aţi dus buluc la vot şi aţi votat-o pe criminala asta numită Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea ! Acultaţi-mă pe mine, fiţi siguri că o să ajungeţi să vă târâţi ca guşterii !
Revenind la rolul broaştelor şi coaselor în politica noastră, trebuie să spun că numai broaştele şi coasele pot să o îndepărteze pe idioata asta numită Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea de la funcţia de preşedinte ! Cum vor putea broaştele şi coasele să o facă pe dobitoaca asta numită Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea să-şi dea demisia din funcţia de preşedinte, veţi afla în articolul meu de mâine. Până atunci, jos Muşcăţea !
Academician, doctor, docent, profesor, inginer, scriitor, ziarist, redactor, realizator, patron, hingher, patron, măcelar, PAFNUTIE CÂRPEA ”

Am fost foarte impresionat de acest articol captivant !...
M-am uitat apoi ce scriau diverşi cititori referitor la acest articol… Spre exemplu…
Butuşină spune:
“Băi, Cârpea ce te tot legi de Muşcăţea, fir-ai al dracu’ să fi de maimuţă proastă ! Ce ţi-a făcut această doamnă desăvârşită, băi broască râioasă ? Să nu te mai prind că te legi de geniala Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, că-ţi sparg nasu’ , jigodie !”
Tutunică spune:
“Bravo nene Cârpea, dă-i la căpăţână idioatei ! Eu nu am votat-o pe handicapata asta ! Nu ştiu cum de a ajuns preşedintă ! Ăia care au votat-o, să o pupe undeva, asta ca să mă exprim elegant ! ”
Juvete 46 spune:
“ Eu cred că intruziunea politicii în toate sferele vieţii este dăunătoare şi trebuie curmată… Trebuie să avem colţişorul nostru în care politicienii şi politica să nu aibe acces… Eu aşa cred… Vă scrie un vechi ilegalist din anul 1946… Juvete…”
Găoţică spune:
“Îi răspund dobitocului care se iscăleşte Butuşină… Bă fraiere nu şti cum să o mai pupi undeva pe dobitoaca aia numită Muşcăţea… Să dea Dumnezeu să te muşte o mie de vipere, pentru că eşti un lingău nenorocit şi un bou cretin !... Îţi urez ca după ce te-au muşcat viperele, să te lingă o mie de câini turbaţi, idiotule !“

Guguştiuc spune:

"Băi fraierilor de pe forum, care scrieţi tot felul de tâmpenii, vă recomand să veniţi în Piaţa Balenei, şi să stăm de vorbă la o bere rece !!"

Tureacă Tonţică, spune:

"Să trăiască doamna Muşcăţea ! Doamnă Muşcăţea, nu vă uitaţi la papagalii ăştia care scriu contra dumneavoastră că sunt nişte mitocani ordinari… V-o spun eu, Tureacă Tonţică, consilierul dumneavoastră devotat !..."

Gonaţă scrie:

"Pupaţi-o voi mult în spate pe sadica asta numită Muşcăţea şi o să ajungeţi să vă târâţi ca nişte crocodili leşinaţi, nu v-ar fi ruşine să vă fie, sunteţi nişte hiene, toţi cei care aţi votat-o pe beţiva aia numită Muşcăţea… Am început să trăim mai prost ca pisicile vagaboante !... Lichelelor ! Canaliilor !... Jos Muşcăţea, criminala !!! Huooo !"

Aş fi mai stat şi aş mai fi citit, pentru că era captivant, realmente, dar… nu mai puteam, trebuia să mă duc la o întrunire a susţinătorilor lui Butelcuţă Ţeţe Capsă, care punea la cale o mare demonstraţie de protest împotriva numitei Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea şi a guvernului incompetent condus de premierul cretin Pleaşcă Nagâţ Dilimache, care o idolatrizează pe Muşcăţea, idioata !…

ŞEDINŢĂ DE GUVERN

Postul de televiziune "Goarna TV" a difuzat o şedinţă a guvernului condusă de către domnul Nagâţ Pleaşcă Dilimache, primul ministru (numit de către unii duşmani primul sinistru, în loc de primul ministru, deoarece, sinistru rimează cu ministru şi de aceea poate fi denumit şi cu acest nume, oricine este de acord cu asta...). Crainica, celebra Mumie Stafie Ţepuşcă, ne relata nouă, telespectatorilor, următorul eveniment epocal...

"Stimaţi telespectatori, are loc chiar în acest moment, şedinţa extraordinară a guvernului, şedinţă condusă de domnul Nagâţ Pleaşcă Dilimache... Chiar acum vorbeşte mult stimatul şi iubitul nostru premier... Să îl ascultăm..."

Pe ecranul televizorului apăru chipul urât şi bleg al primului ministru, poreclit şi Buhaiul... Acesta începu să urle... Parcă mugea un... buhai...

"Stimaţi colegi, deschid în acest moment şedinţa guvernului, ce cu onoare îl conduc, fiind primul ministru al acestuia... Ţin să precizez că doamna preşedinte Muşcăţea mi-a încredinţat mandatul de prim ministru !... Ordinea de dezbatere a problemelor este următoarea... Unu. Problema legii contribuţiilor băneşti suplimentare ale cetăţenilor. Doi. Legea taxei pe valoarea neadăugată, a taxei pe valoarea adăugată încă odată şi a taxei pe valoarea adăugată de zece ori. Trei. Modificarea legii învăţământului, în sensul adăugării articolului următor: se scot din programele şcolare de studiu, toate obiectele de studiu cu excepţia obiectelor de studiu numite lucru manual şi educaţie cetăţenească...

Scopul modificării este de a se face economii la bugetul statului, care este foarte sărăcit, în ultima vreme... Cine vrea să înveţe altceva, cum ar fi... limba maternă, matematica, fizica, biologia, chimia, informatica, nu are decât să înveţe singur, nu folosind banii statului... Patru. Personal, propun legea care prevede următoarele eliminări sau desfiinţări: eliminarea concediilor, eliminarea pensiilor, desfiinţarea protecţiei sociale, desfiinţarea sâmbetelor şi a duminicilor libere, în sensul că acestea vor fi considerate zile lucrătoare, apoi mărirea zilei de lucru, de la opt ore lucrătoare la şaisprezece ore lucrătoare, cu o pauză de cinci minute şi în sfârşit, desfiinţarea tuturor sărbătorilor, inclusiv sărbătoarea de sfârşit de an !... Această lege se va numi... legea Dilimache. Toate legile enumerate, sunt menite să asigure mulţi bani la bugetul statului, precum şi... statul nostru la guvernare, mult şi bine, vă rog să îmi permiteţi, stimaţi colegi, această glumă reuşită şi nevinovată... Acum vă rog să îmi spuneţi dacă aveţi întrebări... Nu aveţi... Sincer să fiu, nu mă aşteptam să aveţi... Consider că legile au fost discutate... Trecem acum la vot... Vor fi votate toate legile prezentate... Cine este pentru ? Toţi miniştrii sunt pentru adoptarea legilor în regim de extremă urgenţă... Ele nu vor mai fi discutate şi în parlament, deoarece, este inutil... Trebuie să vă anunţ în încheiere că voi constitui prin lege, puterea biciului !... Cine nu va fi de acord cu legile discutate, cine va mârâi, cine va înjura şi va fi nemulţumit, va fi sancţionat cu zece lovituri de bici executate de către mine, personal, apoi de către miniştrii din guvern precum şi de înalţi magistraţi sau demnitari ai statului, incusiv de către parlamentari !... Fiecare dintre cei menţionaţi va primi câte un bici ! Să le arătăm tuturor că guvernul Dilimache, este un guvern solid, ancorat în realitate, un guvern puternic şi competent !...

În încheiere, eu, Nagâţ Pleaşcă Dilimache, doresc să transmit preşedintei noastre, doamna Mieluşica Urzicuţă Muşcăţea, multe salutări şi urări de bine şi sănătate, să trăiască şi să ne facă fericiţi ! Declar închisă şedinţa de guvern !... La treabă, domnilor miniştrii, avem mult de lucru ! Eu mă duc să îmi iau biciul !..."

Pe ecranul televizorului apăru din nou chipul doamnei Ţepuşcă Mumie Stafie care spuse emoţionată...

"Acesta a fost discursul primului ministru, un discurs mobilizator, care îndeamnă la muncă, la muncă şi iar la muncă, şi nu la trândăvie !... L-am invitat în această emisiune pe celebrul analist Gogomârlă Ptruţea... Ce părere aveţi stimate domnule Ptruţea de discursul premierului ?"

"Un discurs intersant şi instructiv, ca întotdeaunaa de altfel al premierului, un discurs concis şi practic, mobilizator şi patriotic... Au fost două elemente foarte bine subliniate: primul element a fost acela cu puterea biciului, un element menit să dea forţă discursului, ştiindu-se că biciul a fost mereu simbolul oricărei puteri, fiind totodată şi o inveţie monumentală a omului, iar al doilea element a fost acela cu urările transmise doamnei preşedinte Muşcăţea, ea însăşi o discipolă devotată a titanului, a genialului nostru fost preşdinte, Kuku Ţiuiac Bărzăune... Acest element este menit să dea eleganţă discursului...

Acest discurs al premierului Dilimache, sunt sigur că răspunde unei necesităţi a evoluţiei noastre sociale... Sunt sigur că poporul va aprecia acest discurs, aşa cum se cuvine !..."

În acel moment distinsa crainică, doamna Mumie Stafie Ţepuşcă îl întreruse pe ilustrul analist politic, spre deosebita nemulţumire a acestuia...

" Vă rog să mă scuzaţi că vă întrerup, domnule Ptruţea, chiar în acest moment am primit un mesaj din partea unui telespectator, este vorba de doamna Tropăilă, care doreşte să intrevină în emisiune, vă rog doamna Tropăilă..."

"Sunt năucită de fericire pentru că sunt contemporană cu domnul Dilimache şi cu doamna Muşcăţea !... Voi munci de un milion de ori mai mult, mai repede şi mai bine decât până acum !... Tot înainte domnule premier... Permiteţi-mi să mă târăsc în faţa dumneavoastră ca o slugă umilă şi netrebnică ce sunt... Vă pup mâinile şi tălpile, doamnă preşedinte Muşcăţea !..."

În acest timp, doamna Ţepuşcă, vorbea cu domnul Ptruţea... După ce doamna Tropăilă termină, crainica ne spuse, nouă, telespectatorilor...

" Mai avem doar cinci secunde şi jumătate din emisiunea mea şi în acest timp, vă rog domnule Ptruţea să ne prezentaţi o concluzie..."

" Sunt total de acord cu doamna Tropăilă... Şi repet... Tot înainte domnule prim ministru !... Tot ce avem mai bun în lumea asta, sunt Dilimache şi Muşcăţea !..."

Crainica, după ce făcu o plecăciune domnului Ptruţea, urlă:

" Mulţumim, domnului Ptruţea, încheiem emisiunea... Transmitem în continuare publicitate şi apoi transmitem o amplă dezbatere despre şedinţa de guvern... Printre invitaţi, vor fi celebrii analişti Tuţă Jujău, Uragan Sile, Tărtăcuţă Butelcuţă şi marele ziarist Pafnutie Cârpea... Nu plecaţi de lângă televizoare !... Spor la muncă !... "

Abia aştept să-l văd pe marele ziarist, Pafnutie Cârpea !...

FESTIVITATEA DE PREMIERE

Trebuia să particip la o frumoasă festivitate de premiere care urma să aibe loc la Clubul Trubadurilor Turbaţi. Pe un afiş imens era scris că... " La această festivitate deosebită participă Pepita Ţiuiac, prezentatoare şi Guţică Bibilică, prezentator..."
Ştiam că vor fi prezenţi la această superbă festivitate multe personalităţi, printre care, Sile Scobitoroiu, director general al firmei "Dezvoltarea Scobitorii". Toată lumea ştie că acest individ era un tip mijlociu ca înălţime, slab, pe scurt, tipul scobitorii.
Mai participa celebrul Ţâfnăilă Buşilă, patronul unor case de toleranţă, un tip gras, rotund… Cine se uita la Ţâfnăilă Buşilă avea o ciudată impresie că parcă ar vedea o… casă de toleranţă !… Nimeni nu poate explica acest mister… Apoi, mai participa Cioroiu Mătuşoiu, un multiplu inventator, printre altele a inventat pionezele duble şi triple; îl ştiam demult pe acest geniu neasemuit… Trebuie să spun că atunci când mă uitam la el parcă vedeam o pioneză – nu îmi pot explica de ce aveam impresia asta… La această splendidă festivitate participa şi Fufu Pârleazică, un vânzător ambulant; mai era şi hoţ de buzunare şi spărgător de magazine; ştiam că acest individ seamănă cu un şobolan… În sfârşit, participa şi Mimosu Lambie, un celebru buldozerist şi artificier, specialist în demolări; bineînţeles că Mimosu Lambie semăna cu un buldozer.

Am intrat emoţionat în sala de festivităţi – o sală de festivităţi obişnuită unde am văzut multe scaune, o scenă, câteva microfoane, câteva difuzoare… Mai erau multe persoane răspândite pste tot în sală… Pe scenă erau Pepita Ţiuiac şi Guţică Bibilică... Cucoana Pepita Ţiuiac, ţipa...

— Dragi spectatori, veţi asista la gala decernării premiilor Asociaţiei Grohăel Guiţescu, marele om de afaceri de la facerea lumii încoace, mare politician, fondator a nu mai puţin de o sută de partide şi mare poet amator, o mare conştiinţă civică, director al firmei de demolări Cascada Prăbuşirilor, care a instituit premii substanţiale şi anume mai exact patru, pentru cele mai izbutite afaceri şi pentru fondatorii de partide ! Dorinţa expresă a marelui om este, citez, "cei desemnaţi, să recite cel puţin o poezie din lirica mea imensă, în semn de profundă recunoştinţă pentru ceea ce am făcut eu pentru dezvoltarea culturii universale". Dau cuvântul lui Guţică Bibilică, celălalt prezentator, care va începe prezentarea laureaţilor premiilor acestei gale...
Nunumăraţi indivizi au început să aplaude, să fluiere, să urle – "*E Grohăelul nostru mare, care nu are asemănare !...* "

Guţică Bibilică urlă extaziat…

— Gata, gata ajunge, vă rog să vă potoliţi ! Juriul este alcătuit din reputaţi oameni de afaceri şi politicieni, cum ar fi Crudu Pacoste şi Nurcă Gogoloaie ! Începem deci cu decernarea premiilor şi începem cu premiul doi, acordat lui Sile Scobitoroiu, director general al firmei Dezvoltarea Scobitorii, firmă care a obţinut profituri importante din vânzarea scobitorilor, eliminând practic de pe piaţă pastele de dinţi şi periuţele de dinţi în ciuda campaniilor de reclame furibunde efectuate de către producătorii de paste şi periuţe ! Acum este un fapt indiscutabil că numai şi numai scobitorile pot lupta cu mult succes împotriva cariilor dentare de orice tip, de altfel de când cu introducerea pe scară largă a scobitorilor inventate de către domnul Sile Scobitoroiu, de unde provine şi denumirea de scobitoare de altfel, tagma dentiştilor practic a fost desfiinţată !... Este şi fondatorul Partidului Opozanţilor Pastelor de Dinţi şi Periuţelor, pe scurt POPDP, care se pregăteşte de alegeri cu mult succes ! Îl invităm să intre în scenă pe distinsul şi nobilul domn Scobitoroiu, domnitorul scobitorilor, regele incontestabil al scobitorilor, stăpânul scobitorilor, pentru a-şi ridica premiul doi, care constă într-o vacanţă de cinci ani, petrecută în adâncurile oceanului Atlantic ! Vă rugăm să îl primiţi cum se cuvine !...

Am auzit apoi ropote de aplauze... Apoi a apărut suspomenitul laureat, care a început să vorbească emoţionat...

— Permiteţi să mulţumesc, din adâncurile inimii mele, juriului şi marelui om, eminentul GROHĂEL GUIŢESCU, pentru că mi-a acordat acest premiu ! Am să vă mărturisesc acum un mare secret, păstrat cu sfinţenie de mine şi anume că îmi doream cel mai mult şi mai mult, să înot în oceanul Atlantic şi să stau acolo, printre peşti, printre rechini, printre caracatiţe şi caşaloţi şi balene şi să mă gândesc la scobitori ! Şi mai doream să-i învăţ pe rechini să folosească scobitorile !... Vă mulţumesc din nou din inimă şi din rărunchi, pentru uluitorul premiu, care încununează o viaţă închinată... scobitorilor !

Pepita Ţiuiac ţipă...

— Şi acum, mult stimate domnule Sile Scobitoroiu, vă rugăm, vă implorăm să recitaţi una din miliardele de poezii create de imensul poet, Grohăel Guiţescu !... Sunt sigură că va fi o poezie superbă !...

Emoţionat, Sile Scobitoroiu strigă:

— Stimată doamnă Pepita Ţiuiac, trebuie să vă spun că absolut toate poeziile create de marele geniu al omenirii numit Grohăel Guiţescu, sunt poezii absolut superbe şi inegalabile... Trebuie să vă mărturisesc că marele făuritor de stihuri, Grohăel Guiţescu, a fost şi un eminent făuritor de scobitori ! Faptul că sunt contemporan cu titanul poeziei, inegalabilul Grohăel Guiţescu, mă umple de bucurie şi de mândrie ! Să vă mai mărturisesc ceva... În cinstea marelui Grohăel Guiţescu, voi realiza cea mai mare scobitoare din lume... Să se ştie !...

Cuprinsă de o mare agitaţie, Pepita Ţiuiac ţipă:

— Recită versurile alea odată, că leşin de nerăbdare !...

Sile Scobitoroiu, nespus de emoţionat, urlă:

— Cu nesfârşită plăcere şi recunoştinţă ! Poezia se intituează ”Nostalgie”... şi mi-a fost dedicată... Încep să recit, atenţie !...

” Soarele apune mugind ca un prunc turbat, scufundat într-o mocirlă,
Prin care colcăie mistreţi cu colţi de oţel special şi cu ţepi ca nişte scobitori...
Vântul blând adie, mângâind vacile ce mugesc sfâşietor,
Păşind peste ţepi ca nişte scobitori,
Ducându-se spre grajd şi cerşind, parcă, să fie mulse.
Purceii guiţă răguşit, cerşind hrană de la măicuţele lor, veşnic flămânde,
Care se scobesc în dinţi şi în măsele,
Cu scobitori premiate la concursuri internaţionale !
Dinspre moara care macină ca o nebună, ca o schizofrenică,
Se aud trosnete lugubre, pliciuituri, pocnete malefice
Şi zgomote de scobitori rupte, care rănesc urechile fine ale lupilor
Ce îşi cască ameţitor boturile spre cer, cerşind scobitori...
Raţele măcăie cu talent, iar broaştele orăcăie cu sete, chemându-se...
În depărtare, se aud zbieretele răguşite ale unui măgar fără stăpân
Şi ale unui paznic de noapte, căutând scobitori...
După un timp, se aude fluieratul aceluiaşi paznic, fluieratul pagubei...
Se vede cum un automobil calcă pe coadă o pisică turbată
Şi nişte bufnituri se aud apoi,
Bufnituri de automobil zdrobit...
Iar locul este atât de trist, ca o scobitoare nefolosită !…”

Entuziamată, Pepita Ţiuiac**,** strigă:

— Ai terminat de recitat, nenicule ?

Sile Scobitoroiu, după ce făcu nenumprate plecăciuni, spuse emoţionat:

— Da, am terminat de recitat ! Să se ştie !... Este o poezie de dragoste fierbinte, care mi-a fost dedicată de gigantul poet amator Grohăel Guiţescu, pentru că i-am furnizat un vagon de scobitori refolosibile !...

Au izbucnit aplauze furtunoase, apoi s-au auzit fluierături… Multă lume striga extaziată: “Grohăel, Grohăel, Grohăel...”

Într-un târziu, plictisit, Guţică Bibilică urlă:

— Mulţumim foarte mult domnului Sile Scobitoroiu şi trecem acum la decernarea următorului premiu, mai exact trecem la decernarea menţiunii speciale, din partea personală a marelui om Grohăel, menţiune care va fi atribuită domnului Ţâfnăilă Buşilă, care a fondat un lanţ mondial de noi case de toleranţă, care a eliminat practic de pe piaţă vechile case de toleranţă, fiind şi fondatorul partidului de centru extrem, Partidul Noua Ordine a Caselor de Toleranţă, pe scurt, PNOCT ! Să îl primim aşa cum se cuvine ! Menţiunea constă în nouă sute de buldozere, strict necesare dărâmării vechilor case de toleranţă ! Aceste buldozere au fost special făcute pentru domnul Buşilă !...

Iarăşi lumea din sală a început să aplaude şi să fluiere… După un timp, Ţâfnăilă Buşilă urlă:

— Mulţumesc şi iar mulţumesc cu adâncă veneraţie şi imensă recunoştinţă, enormului domn care se numeşte Grohăel Guiţescul ! Dar mai înainte de a recita una bucată de poezie din lirica titanului şi a bardului Guiţescul, am să vă povestesc o întâmplare minunată cu… Grohăel Guiţescul, care are un neasemuit talent poetic…
Nervos, prezentatorul Guţică Bibilică strigă:
— Pe scurt maestre Buşilă, pe scurt, că nu avem timp… Ai trei secunde, să povesteşti, că altminteri îţi scot microfonul din priză !

Când a auzit că Guţică Bibilică nu îl lasă să vorbească decât trei secunde, Ţâfnăilă Buşilă se prăbuşi la podea, se zvârcoli, apoi se ridică, apoi urlă:
— Dar cum e posibil, să-mi dai numai trei secunde ? Nu se poate aşa ceva ! Este inadmisibil !... Este ilegal şi josnic !... E inuman !...

Cuprins parcă de remuşcări, Guţică Bibilică spuse blând:
— Bine, îţi mai dau încă două secunde, în total ai cinci secunde !...
Fericit, Ţâfnăilă Buşilă strigă:
— Aşa, da ! Deci, marele Grohăel a poposit într-o casă de toleranţă şi nu ştia ce să facă ! Tot stând şi aşteptând să-i vină inspiraţia, a văzut o damigeană cu ţuică. S-a repezit la damigeană şi după zece secunde, pur şi simplu a golit-o… După asta, a fost cuprins de o neasemuită inspiraţie şi a scris un imens volum de poezii, din care face parte şi poezia pe care vreau să o recit ! Precizez că este o poezie sentimentală, de dragoste turbată !...

Enervat, Guţică Bibilică urlă:
— Haide recită odată, că nu mai putem de nerăbdare !

Plin de ifose, nea Buşilă zbieră:
— Voi recita din inepuizabila lirică a domniei sale... Atenţie recit !... Poezia se intitulează... "Amurg neasemuit"...

" Soarele, ca o pară învăpăiată sau mai curând ca o prună roşcată,
Scoboară la nămiezi şi eu te aştept ca un tâmpit la fântână, Siţo, să vii...
Stau şi aştept şi aştept, până mi se uraşte.
Tot aşteptând ca prostul în târg, iată, că vine Duşmănoiu, amicul meu,
Venit din Uniunea Europeană cu o damigeană cu ţuică...
Şi odată m-am luminat ca Luna plină !
Şi vacile urlau ca nebunele, nemulse, şi câinii lătrau răguşiţi, însetaţi,
Şi pisicuţele miorlăiau lihnite de foame, împerechindu-se,
Şi purceii grohăiau şi guiţau cu nesaţ, iar raţele măcăiau cu talent...
Şi măgarii răgeau, dar erau plictisiţi ca nişte crocodili adormiţi...
Deodată se aude cum broaştele orăcăie, melodios, cântând ca sirenele,
Şi Duşmănoiu şi cu mine gâlgâiam cu nesaţ, cu poftă nebună
Din damigeana cu ţuică bătrână, străveche, şi ne rugam...
Of, Siţo, ce bine ar fi să nu mai vii ! Dar tu vii cu găleata, nerecunoscătoare ce eşti
Şi mă loveşti în moacă cu acea găleată, făcută din tablă zincată
Şi atunci văd stelele de pe steagul Uniunii Europene şi de pe steagul Statelor Unite,
Şi atunci, atunci şi numai atunci, mi se pare că amurgul este neasemuit,
Şi plâng şi râd şi zbier cuprins de fericire, cuprins de bucurie, extaziat,
Gândindu-mă la casele de toleranţă..."

Extaziat, Guţică Bibilică strigă:
— Ai terminat, maestre Buşilă ?
Mâdru, Ţâfnăilă Buşilă urlă:
— Da, am terminat de recitat, să se ştie ! Poezia mi-a fost închinată de fenomenalul poet amator, Grohăel Guiţescu, căruia îi mulţumescul din rărunchi ! Cât priveşte cele nouă sute de buldozere cuprinse în premiu, vă asigur că voi şti să le folosescu !

Mărturisesc că aplauzele furtunoase şi fluierăturile care au urmat m-au impresionat foarte mult…

După vreo zece minute de tămbălău, Guţică Bibilică urlă:
— Gata, gata, linişte !…
Lumea a continuat să apalude extaziată şi să scandeze… " Grohăel, Grohăel, Grohăel..."
Scos din minţi, Guţică Bibilică urlă:
— Am zis, linişte, linişte că evacuez sala ! Ştiu că sunteţi extaziaţi de minunatul Guiţescu, dar ajunge !…

Cu tot apelul insistent la linişte, lumea a aplaudat şi mai mult şi mai insistent, a continuat să fluiere de parcă înnebunise, a continuat să scandeze… " Grohăel, Grohăel, Grohăel..."
Am crezut că distinsul prezentator Guţică Bibilică îşi va pierde brusc cunoştinţa, dar, m-am înşelat… După ce fluieră de vreo zece ori prelung, urlă…
— Chiar nu vă potoliţi ? Ajunge, că vă dau afară ! Premiul întâi acum ! Este acordat lui Cioroiu Mătuşoiu, inventator, care a revoluţionat mai multe domenii !...
Pepita Ţiuiac, foarte nervoasă deoarece de o bună bucată de timp nu mai spusese nimic, se agita mereu, se strâmba, se sucea, se răsucea, dar, în cele din urmă, urlă de se cutremurară pereţii:
— Oare cine nu a auzit de minunatul domn Cioroiu Mătuşoiu ? Toţi locuitorii planetei beneficiază de invenţiile marelui Cioroiu Mătuşoiu ! Spune, dragă Bibilică, ce a inventat domnul Cioroiu Mătuşoiu ?...
Îngâmfat, cu microfonul băgat în gură, Guţică Bibilică zbieră :
— Cum spuneam a revoluţionat mai multe domenii, printre care domeniul pionezelor duble şi triple, domeniul teatrului şi filmului mut, surd şi orb, domeniul televiziunii prin satelit, în care satelitul este legat de televizor cu un cablu coaxial, domeniul muzicii paralele, domeniul sculpturii perpendiculare şi al picturii rotunde şi multe, multe altele. Spre exemplu a inventat fotbalul cu patru echipe, cu trei mingi de fotbal, cu zece arbitrii şi cu cinci porţi de fotbal, dintre care una este amplasată în mijlocul terenului. A inventat de asemenea biciul multifuncţional care constă în adaptarea biciului tradiţional la cerinţele şi necesităţile lumii moderne şi care constă dintr-un bici obişnuit legat printr-un cablu la o priză electrică… Biciul acesta se găseşte acum în toate casele din lumea întreagă ! Să mai adaug că este inventatorul sculpturii în piatră seacă ! A inventat pictura pe boabe de struguri, precum şi pictura pe frunze de urzică, pictura pe coacăze şi pictura pe frunze de varză murată şi pe coji de ceapă şi de usturoi ! Colega Ţiuiac ne va spune în ce constă premiul domnului Mătuşoiu !

Minunata prezentatoare, Pepita Ţiuiac, miorlăi semeaţă:

— Să mai adaug că domnul Mătuşoiu este şi creatorul partidului celor fără de partid din lumea întreagă !
— Dragă Pepita, zbieră Guţică Bibilică, ce premiu primeşte nenea Mătuşoiu ?
— Premiul domniei sale, miorlăi Pepita Ţiuiac, un premiu meritat, constă în următoarele obiecte, care au aparţinut marelui Grohăel Guiţescu: una bucată lighean spart, piese de schimb pentru batoză, o teslă fără coadă, şapte scrumbii putrezite, sâmburi de piersici seci, pioneze ruginite, zece râşniţe defecte, scobitori rupte şi folosite, clăpari uzaţi, site rupte, mari cantităţi de păpădie putrezită, cinci calculatoare defecte, inutilizabile, zece roţi sparte de tractor, trei bile de popice, zece mitraliere şi şapte săbii ruginite, opt bombe din timpul primului război mondial, un tanc ruginit, o ţeavă de tun, coji de nucă, coji de cartofi, un sac cu tărâţe, zece biciclete vechi, fără roţi, cinci roabe fără mânere şi fără roţi, şase pălării şi şapte haine mâncate de molii, trei papuci şi patru pantofi rupţi, una bucată coadă de topor, opt frigidere sparte şi nu în ultimul rând, patruzeci de becuri arse şi una bucată albie de spălat, găurită, un salam mucegăit, precum şi zece butoaie, goale ! Iată marele premiu ce răsplăteşte pe domnul Mătuşoiu ! Să îl auzim acum recitând din lirica enormului poet Grohăel Guiţescu !
Îşi făcu apariţia superbul laureat al premiului întâi, inestimabilul om numit Cioroiu Mătuşoiu, care zbieră, foarte emoţionat…
— Mulţumesc, mersi, mă simt uluitor de onorat pentru acest minunat premiu, care răsplăteşte cu vârf şi îndesat activitatea mea prodigioasă şi este o cunună a carierei mele !…
— Haide, recită odată, urlă Pepita Ţiuiac, recită, nu mai trăncăni atâta…
— Trebuie mai întâi să mărturisesc, strigă foarte emoţionat Cioroiu Mătuşoiu, că de mic copil, de pe când eram la grădiniţă, mi-am dorit să devin inventator, să inventez tot ce se poate inventa, să inventez tot felul de chestii minunate... Şi iată că am avut neasemuita şansă să îl cunosc pe neasemuitul Grohăel Guiţescu, un om monumental care mi-a deschis porţile afirmării plenare şi depline în această lume dezlănţuită şi plină de crize de toate felurile: economice, politice, fotbalistice, culturale, deci de toate felurile... Numai datorită inegalabilului Grohăel Guiţescu am ajuns să duc la îndeplinire şi să transpun în practică toate invenţiile despre care vorbea domnul Bibilică.
Foarte nervoasă, Pepita Ţiuiac ţipă:
— Haide, recită odată, că mă enervezi !…
— De altfel, spuse Cioroiu Mătuşoiu foarte emoţionat, am închinat toate invenţiile mele, neasemuitului şi imensului domnitor Grohăel Guiţescu ! De asemenea, premiul acesta pe care îl merit cu prisosinţă vine să răsplătească o viaţă închinată laudei şi omagierii marelui savant şi poet de renume mondial, Grohăel Guiţescu !... Trăiască şi înflorească monumentalul Grohăel Guiţescu !...
— Încă odată îţi spun, urlă Pepita Ţiuiac, recită, nu mai trăncăni atâta !…
Cioroiu Mătuşoiu, încremeni cu mâna pe microfon… Tăcu vreo cinci minute, apoi, foarte emoţionat, spuse:

— Voi recita acum din lirica incomensurabilă a incomensurabilului poet Grohăel Guiţescu ! Poezia se intitulează "Mirare rurală" şi sunt mândru că îmi este dedicată de uluitorul şi neasemuitul poet ! Atenţie, încep…
" Mirare rurală" de Grohăel Guiţescu...

" Căutând şobolani pe drumul prăfuit de ţară, o pisică nebună, lihnită de foame,
Strănută cu inconştienţă şi impertinenţă, lipsită de politeţe.
Un dulău o vede, uitându-se la un televizor cu cablu coaxial şi o latră cu pasiune,
Iar mai încolo, un porc genial, flămând, găsind un cocean, îl mănâncă !
Un greiere terorizat, ţârârie cu talent incomensurabil...
Apoi este linişte şi în liniştea abisală, de să o tai cu fierăstrăul,
Se aude cum pârâie pepenii prea copţi şi strugurii se aud cum cad de pe vie,
Se aude cum se rup crăcile prunilor şi merilor şi perelor şi dudelor...
Un moş şi un câine, cu nişte pioneze în gură,
Privesc cu mirare, cum o cutie cu pioneze cade din cer
Şi cum apele ţâşnesc din nişte fântâni minunate,
Revărsându-se peste lanul cu grâu, cu spice ascuţite, ca pionezele...
Apoi, mai privesc cu mirare cum o capră împunge cu cornul în pământ...
De atâta mirare, şi moşul şi câinele, strănută amândoi uluiţi,
Şi scuipă din gură pionezele şi apoi oftează plictisiţi şi trişti,
Ca o pioneză ruginită..."

Vă atrag atenţia că am terminat de recitat ! Miliarde de mulţumiri bardului Guiţescu.

După câteva secunde de linişte, publicul izbucni în aplauze furtunoase, frenetice, de nestăvilit, ceea ce îl scoase din minţi pe maestrul Bibilică, prezentatorul, care urlă…

— Ho, ajunge, că dărâmaţi sala ! Acum vom decerna ultimul şi cel cel din urmă premiu, premiul trei, lui Fufu Pârleazică, binecunoscut vânzător ambulant, hoţ de buzunare şi spărgător de magazine ! Este cunoscut aportul domniei sale la dezvoltarea unor noi tehnici de vânzare a diverselor produse, la noi modalităţi de a fura din buzunarele cetăţenilor, precum şi contribuţia domniei sale la crearea de noi posibilităţi de a păcăli sistemele de alarmă şi de antifurt ale magazinelor.

— Dragă Bibilică, miorlăi Pepita Ţiuiac este fascinant... Altceva, ce a mai făcut domnul Fufu Pârleazică ?...

— Spre exemplu, zbieră Guţică Bibilică, una dintre tehnicile de vânzare inventate de distinsul domn Pârleazică Fufu, constă în a vinde mărfuri noi la preţuri de mărfuri vechi şi invers ! Altă invenţie a lui Fufu Pârleazică, se referă la o undiţă de pescuit, cu care extrage de la distanţă, din buzunarele cetăţenilor, bani, brichete, pixuri, batiste şi altele… Este fondatorul Partidului Spărgătorilor de Magazine şi de Bănci, pe scurt PSMB ! Coană Ţiuiac, spune premiul !

— Premiul constă, răcni Pepita Ţiuiac, în una bucată costum în dungi, peticit şi dintr-o pereche de sandale rupte, cu care nenea Fufu se va îmbrăca şi se va încălţa şi va sta în faţa tarabei şi îşi va vinde mărfurile ! Garantez că acest cotum şi perechea de sandale, vor atrage mulţi cumpărători !…

— Ca o introducere la poezia pe care o va recita domnul Fufu, strigă Guţică Bibilică, voi recita şi eu o poezie din opera ilustrului şi gigantului poet Guiţescu… În această poezie, marele poet, îşi aduce laude binemeritate pentru întreaga sa activitate ! Poezia se intitulează, atenţie, "Printre voi !" Această poezie a fost premiată la concursul internaţional de literatură abstractă, care s-a desfăşurat acum zece ani în localitatea Belciugatele… Marele om de cultură Grohăel Guiţescu, a fost aplaudat la scenă deschisă de toţi oamenii de cultură din ţară şi din străinătate !

— Dragă Bibilică, ţipă Pepita Ţiuiac, ard de nerăbdare să reciţi poezia ! Ah, leşin !

Mândru ca un păun, Guţică Bibilică urlă:

— Distinsul poet Guiţescu a mărturisit că a scris această poezie, stând tolănit pe un maldăr de fân şi după ce a fost înţepat de o viespe, i-a venit ideea de a scrie această nemuritoare şi monumentală poezie, care este acum tradusă şi tipărită în toate limbile pământului !… Poezia este studiată intens, la toate facultăţile de filologie din lume… Foarte multe cântece au fost compuse, fiind inspirate de aceste versuri uluitoare, nemuritoare !… Mărturisesc că este poezia mea preferată ! Veţi constata verva poetică a genialului Guiţescu, veţi constata multă risipă de talent poetic ! Vă rog să fiţi foarte atenţi şi să remarcaţi nobleţea versurilor sale !... Atenţie, atenţiune, încep să recit şi musca să nu se audă... Deci, poezia se intitulează... " Printre voi !"… Deci... recit...

" Să sune trâmbiţele, să cânte gaiţele, să urle gorilele,
Să miorlăie pisicile, să mugească vacile,
Să bată tobele, să bată clopotele !
Să bubuie tunurile, să urle sirenele, să fluiere fluierele !
Toată lumea să stea drepţi,
Şi cei proşti şi cei deştepţi !
Nimeni să nu mai respire,
Veţi afla acum o ştire !
Printre voi, se află EL,
GUIŢESCU GROHĂEL !!!
Cel ce nu are asemănare,
În toată lumea asta mare !…"

Asistenţa începu să urle, să fluiere, să scandeze… "Grohăel nu are asemănare, în toată lumea asta mare !"

— Într-adevăr, zbieră Pepita Ţiuiac, aplauze binemeritate pentru această poezie unică, nobilă, extraordinară şi patetică ! Trebuie să mărturisesc că această poezie o recit în fiecare zi, în fiecare noapte, la prânz, seara şi dimineaţa ! Este o poezie mobilizatoare, care inspiră optimism şi forţă creatoare ! Ah… Să sune trâmbiţele… Să cânte gaiţele... Să urle gorilele... Ah, ce frumos ! În sfârşit, am devenit sentimentală… Îl invit acum pe domnul Fufu, să intre în scenă şi să mulţumească marelui Grohăel pentru premiu. Poftеşte nene Fufu Pârleazică ! Costumul peticit în dungi şi sandalele rupte, te aşteaptă cu multă nerăbdare !

Intră în sală Fufu Pârleazică… Foarte emoţionat dar şi foarte mândru, începu să trăncănească:

— Mulţumescul, mulţumescul şi iar mulţumescul de miliarde şi miliarde de ori, incomparabilului, bardului imens care este domnul Grohăelul ! Şi acum voi recita o poezie superbă, creată de neasemuitul bard, poezie care se numeşte… "Autoportret"… sau "Bomba"… Poezia descrie în cuvinte splendide, ceea ce mănâncă la un prânz minunatul poet amator Guiţescu… Să mai menţionez că poezia a fost scrisă pe un şerveţel de ilustrul poet. Şerveţelul l-am furat în timp ce admiram pofta de mâncare a neasemuitului nostru bard, Grohăelul Guiţescul !

— Ah, ţipă Pepita Ţiuiac, sunt extraordinar de nerăbdătoare să aud poezia !

— Mai înainte de a începe să recit această uluitoare perlă a gândirii omeneşti, urlă Fufu Pârleazică, să mai adaug ceva şi anume să vă mărturisesc că acest monstru sacru neasemuit al culturii interplanetare şi intergalactice, care se numeşte Grohăelul Guiţescul, mi-a făcut imensa onoare şi neasemuita cinste să mă lase să îl fur cu neruşinare !... Da, stimat public, da, recunosc, marele Grohăelul Guiţescul m-a lăsat să-i fur meseria !... Sunt uluitor de recunoscător, veşnic recunoscător, aşadar, marelui Grohăelul Guiţescul !...

Scoasă din minţi, Pepita Ţiuiac urlă:

— Recită dracului poezia că dacă mai întârzii mult, să şti că leşin de nerăbdare !

— Deci încep să recit, strigă Fufu Pârleazică… Atenţie ! "Autoportret"… sau… "Bomba"… de Grohăel Guiţescu…

" Începu să mănânce, mai întâi, o friptură în sânge.
Apoi mâncă un miel, urmat de un berbecel, de un purcel, de un căţel şi de un viţel.
Mâncă apoi, un motan, un curcan şi de asemeni, o curcă plouată şi o nurcă…
Apoi mâncă o oaie, friptă în tigaie şi, într-o doară, mâncă şi o cioară.
Apoi mâncă o puică şi o nevăstuică,
Iar apoi cu puţină zeamă, mâncă un animal cu numele de lamă...
Apoi, mâncă un bou, primit cadou, apoi, cu multă pâine, mâncă un câine...
Începând să caşte, mâncă nişte broaşte şi nişte napi cu crapi...
Apoi, castane, banane, terci cu ciuperci
Şi stând într-o rână, sorbi una sută de kile de smântână...
Apoi mâncă o barză, pe varză, apoi nişte cuci cu nuci şi gâşte cu găluşte.
Apoi, cu mult sos, mâncă un răţoi gustos şi nişte raci cu brânză de vaci.
Apoi, privind agale, mâncă una sută kile de curmale.
Apoi, carne de porc cu osânză, cu multă brânză, şi crap la proţap
Şi miere şi mere şi pătlăgele, iar apoi, privind la pantofi, mâncă un sac cu cartofi.
Apoi, cu multă lăcomie şi cu multă bucurie, mâncă multă piftie,
Apoi, mâncă o sută de sarmale şi încă vreo câteva vegetale...
Apoi, privind la Lună, mâncă o alună, iar în final, mai mâncă încă un animal...
După ce mâncă toate acestea şi încă în plus şi nişte ciorbă,
Stomacul său se transformă, într-o veritabilă... bombă !"

Au urmat aplauze furtunoase, fluierături, scandări – "E Guiţescu al nostru mare, care nu are asemănare…"

— De câte ori să vă spun să vă opriţi, urlă Guţică Bibilică, de câte ori să vă spun că nu suntem pe stadion sau în campanie electorală sau în deşert sau în junglă ! Ei şi acum cu imensă părere de rău, ne apropiem de sfârşitul galei de decernări de premii, gală care este cea mai importantă din lume, după cum se ştie !
— O gală care a fost dedicată imensului nostru geniu, Grohăel Guiţescu, miorlăi Pepita Ţiuiac...
— Nu mă întrerupe Pepito, nu mă întrerupe, răcni Guţică Bibilică… Trebuie să anunţ publicul că nu putem încheia gala noastră fără o uluitoare surpriză, ei bine, binevoiţi să fiţi martorii unei surprize cum numai marele maestru Guiţescu o poate face ! O las pe colega Ţiuiac să vă spună... Colega, mergem după asta într-o casă de toleranţă, proprietate a domnului Buşilă, să ne destrăbălăm, ce zici ?
— Mai încet huhurezul meu, că ne aude lumea, miorlăi Pepita Ţiuiac… Sigur că vom merge ! Marea surpriză incomparabilă se numeşte Mimosu Lambie de meserie buldozerist şi artificier, specialist în demolări, pe care îl rugăm să recite ultima poezie a fenomenalului poet ! Este un modest omagiu adus marelui şi senzaţionalului Grohăel Guiţescu ! Domnule Mimosu Lambie, aveţi cuvântul final...

Intră în sală un individ care semăna efectiv cu un… buldozer… Se aşează în faţa unui perete şi, cu spatele la public, răcni…

— Praf şi pulbere am să vă fac cu această poezie ! Dar mai înainte de asta vă anunţ că nemuritorul bard, Grohăel Guiţescu, a realizat un film care s-a bucurat de un imens succes mondial !...
— Îl rugăm în genunchi pe distinsul buldozerist şi artificier, Mimosu Lambie, strigă Pepita Ţiuiac, să stea cu faţa la public şi îl mai rugăm să ne spună mai repede despre ce a fost vorba în film !...

Mimosu Lambie se întoarse cu faţa la public, care aplaudă furtunos, apoi, după ce tuşi de câteva ori insistent, strigă vesel…

— Marele bard Grohăel Guiţescu, s-a dus la festivitatea de prezentare a filmului, la un cinematograf, mai precis la cinema Şapcalău… Filmul s-a intitulat "Un guiţat în plină noapte"… Cu toate că era creatorul, producătorul şi realizatorul filmului, datorită modestiei care îl caracterizează, marele nostru bard, nu a ezitat să stea, totuşi, la o coadă imensă ca să cumpere un bilet şi după mult timp, a intrat în sfârşit în sală…
— Ah, ce palpitant este, miorlăi Pepita Ţiuiac extaziată… Ah, leşin de nerăbdare !
— Oamenii stăteau înghesuiţi, era ceva îngrozitor, înfiorător, zbieră Mimosu Lambie… Cu toate că filmul s-a întrerupt de vreo cincizeci de ori din cauza unor defecţiuni tehnice sau pentru reclamă şi cu toate că în sală atmosfera era incendiară, ei bine, filmul a fost o splendoare, când filmul s-a terminat, lumea era în delir, aplauda şi fluiera de admiraţie… A fost un film de acţiune cu un hoţ care fură un porc în plină noapte de la un întreprinzător particular şi este dat în vileag de guiţatul acestuia, al porcului adică şi ca urmare, a fost prins şi trimis la tribunal ! Apoi, porcul, care a asistat la procesul desfăşurat la un tribunal important, nu spun care, ca să nu fac reclamă, plânge... Da, porcul plânge !...

Extaziată, Pepita Ţiuiac strigă:

— Senzaţional, incredibil, fenomenal, extraordinar, fantastic, devine captivant… Şi mai departe ?

— Deci porcul a asistat în calitate de corp delict, sau mai exact în calitate de probă şi spre stupoarea tuturor, înţelegea cuvintele judecătorului care îl condamnă pe hoţ la şase luni de puşcărie, fără suspendare !… Şi porcul înţelege şi plânge ! Este ceva cutremurător !... Cât suflet şi câtă sensibilitate la acel purcel frumuşel, urlă Mimosu Lambie… Înţelegea el, purcelul, înţelegea că din vina lui, a faptului că a guiţat, datorită guiţatului a fost prins omul, judecat şi condamnat, deoarece dacă nu guiţa, hoţul rămânea negustor cinstit, nefiind prins ! Tot publicul plânge, tot publicul îşi suflă nasul şi tuşeşte şi tot publicul este înduioşat, bulversat ! Şi totuşi, filmul nu se opreşte aici, ar fi fost o tragedie…

— Dacă s-ar fi terminat aşa filmul, aş fi plâns ca o vacă nebună, zbieră Pepita Ţiuiac…

Mimosu Lambie se strâmbă, râse, scoase limba, strănută, sughiţă şi în cele din urmă continuă să urle…

— Se arată cum hoţul face recurs şi reuşeşete, datorită unui avocat competent şi datorită unor mari judecători, reuşeşete deci să fie achitat, cu sentinţă definitivă şi irevocabilă !...

— Şi cum se sfârşeşte filmul, nene Mimosu ? ţipă Pepita Ţiuiac.

— Filmul se sfârşeşte cu un mesaj optimist, urlă Mimosu Lambie, respectiv cu imaginile care arată pe fostul inculpat şi pe talentatul avocat şi pe minunaţii judecători la o masă festivă, într-un restaurant de lux, mâncând, nenumărate feluri de mâncare şi bând şampanie şi ţuică bătrână ! Filmul se încheie, cu imaginea acelui porc drăgălaş care guiţase în plină noapte şi care fusese proba în procesul desfăşurat la o judecătorie celebră…

— Ah, superb film, zbieră Pepita Ţiuiac... Nene Lambie, leşin !...

— Marele bard, Grohăel Guiţescu, continuă să urle Mimosu Lambie, a declarat că filmul acesta l-a impresionat atât de mult prin realism, prin imaginile feerice şi prin jocul interpreţilor, încât se poate spune că acest film îl reprezintă ! Nemuritorul poet amator a mai declarat că îşi va schimba numele ! Grohăel Guiţescu sau " Un guiţat în plină noapte" este practic acelaşi lucru ! Aceasta este porecla marelui şi neasemuitului poet ! Nu uitaţi, " Un guiţat în plină noapte" !

— Ah, îmi vine să leşin de bucurie, zbieră Pepita Ţiuiac… Cutremurător film, într-adevăr ! Gata, ajunge !… Leşin !…

Plin de ifose, Mimosu Lambie urlă:

— Voi recita acum ultima poezie aparţinând inegalabilului, inexprimabilului, gigantului, supergeniului neamului omenesc, adorat de toată suflarea planetei, minunatul… Grohăel Guiţescu… Monumentala poezie, face parte din imensul şi splendidul volum de versuri, intitulat… "Grohăind în ploaie", în curs de apariţie la editura "Şoriciul", precum şi la editura "Coteţul " ! Ce ziceţi de surpriza asta ? Nu-i aşa că este o surpriză uluitoare ? Ah, ce încântare ! Ah, ce bucurie ! Ah, ce surpriză minunată !…

— Ah, ce interesant, dragă Lambie, miorlăi Pepita Ţiuiac...

— Şi acum o ultimă veste minunată, înainte de a recita fenomenala poezie, zbieră Mimosu Lambie… Aflaţi că un Obiect Zburător Neidentificat l-a răpit pe Marele Grohăel Guiţescu şi l-a transportat pe o planetă, pentru a ridica nivelul de trai al locuitorilor acelei planete !... Această răpire s-a datorat bineînţeles calităţilor excepţionale, ieşite din comun, ale domniei sale ! Să remarcăm modestia ieşită din comun, care îl caracterizează pe neasemuitul om de afaceri, om de cultură aleasă, poet şi animal politic, care se numeşte Grohăel Guiţescu. În sfârşit, nu trebuie uitat că a creat două ştiinţe, după mulţi ani de meditaţii ! Ştiinţele acestea fundamentale, sunt singurele ştiinţe care ne va putea asigura viitorul fericit ! Ştiinţele acestea se numesc guiţescologia şi respectiv grohăelonomia şi vor fi studiate în curând în toate şcolile, liceele şi universităţile din lume !

Încremenită de admiraţie, Pepita Ţiuiac, strigă extaziată:

— Fenomenal ! Guiţescologia ! Grohelonomia ! Ah, leşin !

— Guiţescologia, continuă Mimosu Lambie, este o ştiinţă mai importantă decât psihologia şi sociologia, pentru că se ocupă cu viaţa şi opera nemuritorului Guiţescu, iar grohăelonomia este o ştiinţă chiar mai importantă decăt astronomia, agronomia şi economia, deoarece se ocupă cu studiul legilor descoperite de către nemuritorul Grohăel !...

— Haide, ţipă Pepita Ţiuiac, revin-o la poezie, maestre Mimosu Lambie şi recită odată, că suntem nerăbdători… Ah, nu mai pot de nerăbdare !… Ah, leşin !…

Enervat de atâtea întreruperi, Mimosu Lambie urlă:

— Leşină, odată, stimată Pepita Ţiuiac, leşină, că nu mai pot de nerăbdare să te văd leşinată !... Să vă mai spun un ultim secret şi anume că marele Grohăel Guiţescu, intenţionează să intre în parlament, după ce va fi adus înapoi pe planeta Pământ de către cei care l-au răpit cu acel Obiect Zburător Neidentificat, despre care v-am povestit mai înainte !... Dar, ca parlamentar va mai avea un nume, respectiv, Guiţel Grohăescu ! Va fi reprezentantul Partidului Porcinele Mari... Şi acum să recit poezia ! Monumentala poezie se intitulează… " V-am dat…"

Toţi indivizii din sală au început să aplaude, să urle, să fluiere, să cânte, să scandeze… " E Guiţescu al nostru împărat, e Guiţescu al nostru brav soldat… "

— Numai o clipă nene Mimosu Lambie, ţipă Pepita Ţiuiac, numai o clpiă, să anunţ că următoarea festivitate de premiere va fi peste şapte ani, când marele maestru Guiţescu Grohăel ne va face incredibila cinste să participe personal la festivitate ! Până atunci, vom recita poeziile magnifice scrise de marele Grohăel... Recită acum, nene Lambie...

— Aşa deci, răcni Mimosu Lambie... Voi recita marea poezie intitulată... " V-am dat", o poezie cutremurătoare...

— Numai o clipă nene Lambie, ţipă din nou Pepita Ţiuiac, numai o clipă să mai anunţ că splendidul maestru Grohăel Guiţescu a declarat, mai înainte ca acel Obiect Zburător Neidentificat să-l fi răpit, că va scrie o poezie pentru mine, după ce va fi adus înapoi pe Pământ ! Acum recită, nene Lambie !...

— Atenţie, încep să recit poezia, să se ştie !... Trei, doi, unu... zero...
" V-am dat", de Grohăel Guiţescu, din imensul volum... "Grohăind în ploaie"...

" V-am dat fabrici şi uzine, v-am dat blocuri şi piscine,
V-am dat ferme şi ogoare, v-am dat la toţi băutură şi mâncare,
V-am dat săli şi stadioane, v-am dat nave şi avioane,
V-am dat şcoli, v-am dat spitale, v-am dat lopeţi şi cazmale,
V-am dat teatre şi televizoare, v-am dat pluguri şi tractoare,
V-am dat reviste şi ziare, v-am dat umbrele şi tancuri,
V-am dat tunuri, v-am dat bancuri, v-am dat case, v-am dat vile,
V-am dat automobile, v-am dat şi restaurante şi v-am dat şi versuri multe !...
Cine oare ni le-a dat ? Toată lumea s-a întrebat !... Şi, iată că s-a aflat !...
Toate astea le-a dat EL... GUIŢESCU GROHĂEL !..."

Toată lumea a început să aplaude furtunos, frenetic... Apoi am auzit fluierături şi scandări – " toate astea le-a dat el, Guiţescu Grohăel",... " toate astea le-a dat el, Guiţescu Grohăel",... " toate astea le-a dat el, Guiţescu Grohăel"...

Am ieşit din sală înălţat sufleteşte, extaziat, purificat spiritual şi m-am pierdut în noaptea înstelată, senină de vară... Ah, ce frumos sună... " V-am dat fabrici şi uzine, v-am dat blocuri şi piscine..."

Oare ce ne-am fi făcut dacă nu exista pe lumea asta Grohăel Guiţescu ?...

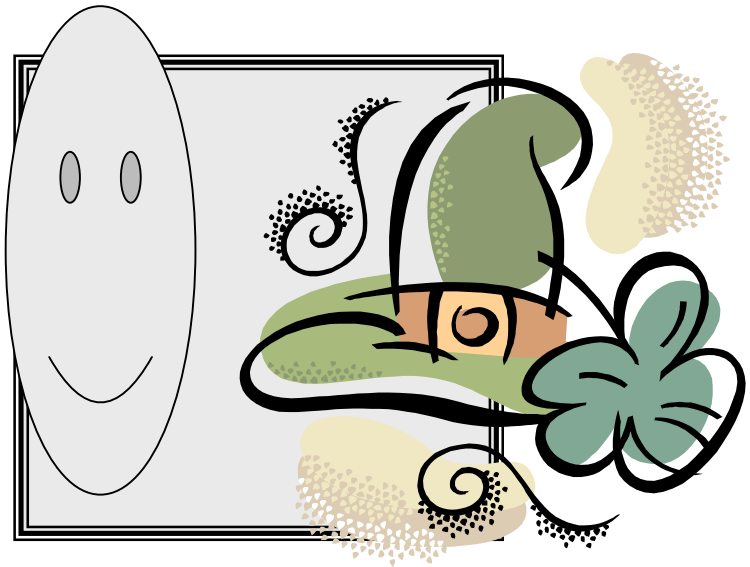

TEXTS IN ENGLISH

A FASCINATING WORLD

(Humoristic sketches)

Long wanted to record some cases or some cases, quite funny, I think, some of these cases were true and some I invented myself, just for fun when I was either sick, I must be bored ... say that I'm not interested to become a stand-up comedian by trade, an insult or give me a show with these sketches ... I simply expressed his joy to write and transmit that joy to other people willing ... I ask the pout, those without a sense of humor, those bounded on the very demanding critics pathetic, arrogant and those others of its kind, not to honor me with their attention ... It is useless for them and for me ... Maybe have nothing better to do, for example to count to one billion of damage or whistles ... Anyway, I have nothing to lose, instead, we all benefit ...

I remember a very distinguished and rough treatment of botulism specialist with lasers (I do not understand how to treat botulism laser, but it does not matter, it seems still possible), reading a written sketch of me, told me considers that nothing funny expressions and language that is relatively free and believes that every writer should educate readers and not to entertain them with all sorts of stupid and brazen stories ... I said that if there would find in a bookstore and would find there a book written by me, well, would be pleased to not buy my book ... I said that would be a real chance for the book is not written by me dumneaei bought ... I said it would be infinitely better to not be forever looking in the mirror because the mirror would be a shame seeing so sullen face and it breaks ...

Well, I pretty much had to say ... yet ...

And now I wish you well and hope to smile from time to time ... If not, well, that is - to quote you a great Finance Minister was ...

Dr. chem. Constantin Borcia

FRAGMENT ILLUSTRATED „MEMORIES, MEMORIES ...”

"In our dear house where we live,
Nothing will be us ...
Cats will miaow,
The crows will caw,
Hens will cackle,
Frogs will croak,
We will remember the old days,
Birds sing,
Pigs will squeal,
Dogs will bark,
And we have fun ... "

„OF AWARDS” ILLUSTRATED FRAGMENT

Self Portrait

“He began to eat first, a roast in the blood.
Then ate a lamb, followed by a ram, a pig, a dog and a calf.
Then ate a cat, like a turkey and a turkey and a mink thunderstorm ...
Then ate a sheep in a pan and roast in a hurt, and ate crow.
Then eat a mouse and a weasel,
And then with some juice, ate a pet llama named ...
Then, ate an ox, received a gift, then, with more bread, ate a dog ...
Since yawning, eating frogs and some turnips with carp ...
Then, chestnuts, bananas, porridge with mushrooms
And sitting in a wound, sip a hundred pounds of cream ...
Then ate a stork, cabbage, and some nuts and geese Cuckoo dumplings.
Then, with more sauce, and eat a tasty rato cool with some cheese.
Then, on slowly, eat one hundred pounds of dates.
Then, pork fat, with plenty of cheese, and fried carp
The apples and honey and egg, and then, looking at shoes, ate a bag of potatoes.
Then, with plenty of greed and joy, ate more jelly,
Then ate a hundred and still a few vegetable rolls ...
Then, looking at the moon, ate a peanut, and finally, may eat another animal ...
After eating all this and more in addition and some soup,
His stomach turns into a genuine ... bomb! “

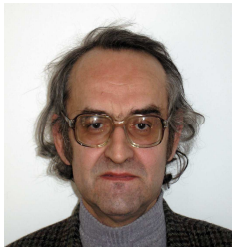

Constantin M. BORCIA : 1956, octombrie, 23;

Facultatea de Fizică - Universitatea Bucureşti – 1986;

doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecţie):

BORCIA, C : - "Viaţa mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ŞI "Destinul vieţii în Univers" (Anexa: Moartea şi supravieţuirea), regie proprie, ISBN 973–0 - 03143 – 3, Bucureşti, România, **2003.**

BORCIA,C., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May* ***2004***.

BORCIA,C.:"Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"– IPSI,Venice,**2004.**

BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcţie de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, Bucureşti, octombrie, **2004.**

BORCIA,C: "Acolo cineva veghează (proza fantastică şi poezii existenţiale)", Editia semnal, Editura Printech, Bucureşti, Romania,
ISBN (10) 973–718 – 521 – 8,ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C:"Call of stars (Existentialist poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA, C:"Temtation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINY OF LIFE IN UNIVERSE (SCIENCE – FICTION ESSAY)" , ", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

BORCIA, C : "*BEYOND THE EPHEMERAL WORLD* (FANTASTIC PROSE), Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITY KNOWLEDGE (Reflections)" **-** Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**

BORCIA, C : „INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS (FICTIONS)", ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

BORCIA, C : "UNIVERSUL, VIAŢA. CONŞTIINŢA - ÎNTRE ADEVĂR ŞI ILUZIE (PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE)", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-672-3 , **2011**

BORCIA, C : „SOCIETATEA FĂRĂ PRINCIPII (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE), Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

BORCIA, C : „ **REALITĂŢI SUBIECTIVE (FICŢIUNI) ",** Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-713-3 , ***2011***

BORCIA, C : „**UNIVERSURI IMAGINARE (FICŢIUNI)" ,** Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-712-6 , ***2011***

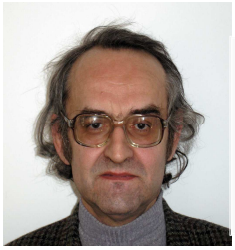

Constantin M. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003.**

BORCIA,C: GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May* ***2004****.*

BORCIA, C., *: - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice,* ***2004****.*

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN (10) 973–718 –521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN (10) 973–718 –521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C:"Call of stars (Existentialist poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA, C:"Temtation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINY OF LIFE IN UNIVERSE (SCIENCE – FICTION ESSAY)" , ", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

BORCIA, C : "*BEYOND THE EPHEMERAL WORLD* (FANTASTIC PROSE), Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITY KNOWLEDGE (Reflections)" **-** Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**

BORCIA, C : „INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS (FICTIONS)", ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

BORCIA, C : "UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS – BETWEEN TRUTH AND ILLUSION (FANTASTIC PROSE, NOTES, ASSUMPTIONS)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-672-3, **2011**

BORCIA, C : "SOCIETY WITHOUT PRINCIPLES (THE HUMOUR AND THE ABSURD SKETCH)", Printech publishing house, Bucharest , ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

BORCIA, C : **„SUBJECTIVE REALITY – (FICTIONS)" ,** Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-713-3 , ***2011***

BORCIA, C : **„ IMAGINARY UNIVERSES (FICTIONS)",** Printech publishing house, Bucharest,ISBN 978-606-521-712-6, ***2011***

Alte cărți:

- ⇒ **"Moartea şi supraviețuirea - între certitudine şi ipoteză" – eseu**
- ⇒ **"Chemarea stelelor" - proză fantastică, poezii existențiale şi însemnări**
- ⇒ **"Societatea fără principii" – scenete umoristico-absurde**
- ⇒ **"Tentația necunoscutului" – proză ştiințifico-fantastică**
- ⇒ **"Universuri imaginare" – ficțiuni**
- ⇒ **"Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie" - eseu ştiințifico-fantastic**
- ⇒ **"Dincolo de lumea efemeră" – proză fantastică**
- ⇒ **"Destinul vieții în Univers " – eseu ştiințifico-fantastic**
- ⇒ **"Diversitatea cunoaşterii" – reflecții**
- ⇒ **"Un paradis pentru fiecare" – scenete umoristico-absurde**
- ⇒ **"O lume fascinantă" – schițe umoristice**
- ⇒ **"Realități subiective" - ficțiuni**
- ⇒ **"Universul, viața, conştiința - între adevăr şi iluzie" – proză fantastică, însemnări, ipoteze**

" V-am dat fabrici şi uzine, v-am dat blocuri şi piscine,
V-am dat ferme şi ogoare, v-am dat la toți băutură şi mâncare,
V-am dat săli şi stadioane, v-am dat nave şi avioane,
V-am dat şcoli, v-am dat spitale, v-am dat lopeți şi cazmale,
V-am dat teatre şi televizoare, v-am dat pluguri şi tractoare,
V-am dat reviste şi ziare, v-am dat umbrele şi tancuri,
V-am dat tunuri, v-am dat bancuri, v-am dat case, v-am dat vile,
V-am dat automobile, v-am dat şi restaurante şi v-am dat şi versuri multe !...
Cine oare ni le-a dat ? Toată lumea s-a întrebat !... Şi, iată că s-a aflat !...
Toate astea le-a dat EL... GUIŢESCU GROHĂEL !..."

ISBN 978-606-521-778-2
9 786065 217782